

Žízeň

kázáno v Tucsonu, v Arizoně, U.S.A.

19. 9. 1965

Dobrý večer, přátelé. Je to výsada, že tu jsme dnes večer. Je to podruhé, co jsem ve sboru na Grantway, u mého drahého bratra Macka, jeho milých spolupracovníků a s křesťany z různých sborů, kteří se zde sešli také s bratrem Lee Vaylem. Předtím jsem potkal jednoho bratra, který byl velice spřátelen s bratrem F. F. Bosworthem. Ještě vůbec nevěděl, že bratr Bosworth odešel domů, aby se potkal s Pánem. Řekl jsem: „Je mi, jako bych se potkal s Elizeem, který lil vodu na ruce Eliášovi.“ Oni byli v zahraničí a nedozvěděli se, že bratr Bosworth odešel, aby se potkal s Pánem. Bylo mu 84 let.

Chtěl bych v celé zemi pozdravit všechny, kteří dnes poslouchají prostřednictvím přenosu; od Kalifornie až po New York, Texas a různé části národa, až do Maine. Ten telefonní přenosový systém, který máme k dispozici, je velikým požehnáním. Od našeho dobrého přítele bratra Peary Greena jsme se dozvěděli, že kromě telefonního přenosu se nabízí ještě možnost televizního přenosu. Právě se tím zabývají.

Sestro Macková, jsem rád, že tě dnes ráno vidím sedět za varhany zdravou. Vidím také mnoho přátel ze Sierry Vista a Indiany. Mnozí, mohli bychom říci, že skoro polovina kaple z Jeffersonville je také zde, a rovněž bratr Roberson.

Mému příteli bratru Koontzovi, který mi zavolal kvůli nemoci, bych chtěl říci, že se za to modlím. Měj jen víru, bratře Koontzi. Nestarej se. Bude to dobré.

Bratře Blaire v Texasu, jestliže dnes večer nasloucháš, můj bratře, pak myslí na to, že Bůh, který tě provedl poprvé, to udělá také podruhé. My věříme, že ti to Bůh daruje. Nepřijímej d'áblovu lež o něčem. Mysli prostě na to, že je Bůh Bohem a je tentýž včera, dnes a až na věky. My Jej milujeme, věříme Mu, a modlíme se za tebe.

Jsme vděční za všechny naše přátele v Kalifornii, za bratra Merciera v Arizoně, za vás ve Phoenixu a mnohých jiných místech, za bratra Williamse a vás všechny, kteří jste dnes večer napojeni, rovněž za vás v Georgii a kdekoli jste, jsme vděční. Pán vám požehnej.

Cítím se dnes večer v tomto milém sboru Assemblies of God na Grandwayi u bratra Macka, mého dobrého přítele, správně přivítán. Bůh bratra Macka požehnal. Vzpomínám si na to, jak jednou, když jsem projížděl na koni v Kanadě krajinou, která je jako džungle, mluvil ke mně Duch svatý, abych sestoupil a modlil se za bratra Macka. Byl v té době

ve velice vážném stavu, a Pán jej uzdravil. Jsem za to tak vděčný a také za to, že dnes večer tu můžeme být spolu, a Pána uctívat v této nádherné pravdě.

Muž, který sedí za mnou na podiu, řekl: „Ty mě určitě neznáš, ale jednou jsi mě s sebou vzal jako stopaře.“ Již jsem si to nepamatoval. Bylo to zřejmě v okolí Bostonu nebo Detroitu, kde stál a stopoval auta.

Řekl jsem: „Já se vlastně vždy snažím pomáhat těm, kteří potřebují pomoc, když mohu.“

Dnes večer jsme všichni potřební. Prosíme, aby k nám Bůh vztáhl Svoji ruku pomoci, požehnání, Své milosti a milosrdenství.

Já mám sklon k dlouhému mluvení, ale vynasnažím se dnes večer to nedělat. Předtím mi volali lidé z Ohia. Pan Dauch a jeho skupina tam, bratr McKinney a bratr Brown jsou také napojeni na přenos. Také vám posíláme pozdravy. V New Yorku je již pozdě; myslím, že tam je asi 23.00 nebo 24.00 hodin. Lidé jsou shromážděni ve sborech, a čekali na tuto hodinu, aby mohli poslouchat s námi. Jsme za všechny tyto dobré přátele vděční.

Než nyní Slovo otevřeme, budeme mluvit s tím Vydavatelem a k tomu skloníme své hlavy.

Drahý nebeský Otče, naše srdce přetéka radostí, že jsme dnes večer živi a shromážděni s Tvým lidem zde – s lidmi, o nichž věříme, že žijí věčně. Již nyní vlastníme věčný život, neboť jsi dal Svého jednorozeného Syna, aby všichni, kdo v Něho věří, nebyli ztraceni, ale měli věčný život. Během Jeho putování zde na Zemi nás učil: „Kdo Mé slovo slyší a věří tomu, který Mne poslal, má život věčný a nepřijde na soud, ale přešel ze smrti do života.“ My věříme v jednorozeného Syna Božího. Děkujeme Ti za tohoto mocného Zachránce! Modlíme se, aby nás Jeho nádherná přítomnost společně požehnala, když dnes večer budeme číst Jeho Slovo a hovořit o něm. Nechť to Duch svatý položí do každého srdce, kdekoli jsou lidé v celé zemi shromážděni.

Požehnej ostatní kazatele, kteří stojí také na podiu. Prosíme o to, Otče, abys požehnal sbor na Grantway, jeho kazatele, jeho ženu, jeho děti, diakony, pokladníky a předsednictvo. Otče, nech nás společně pracovat pro království Boží, dokud máme ještě dost světla, abychom našli cestu, neboť se blíží hodina, kdy nebude moci již nikdo působit. Otče, nechť ten čas vykupujeme, pokud ještě máme tuto možnost. Daruj to. Uzdrav nemocné a trpící v celé zemi. Nechť vycítí přítomnost Boží ve všech koutech a koncích země.

Poznáváme, že přijde soud. Objevují se veliké trhliny, národ je otrášen, na různých místech jsou zemětřesení. Vidíme, že dnes se opakují veliké události z dob soudů, o nichž nás Bible informuje. To proroctví zní: „Jak tomu bylo ve dnech Noe, tak to bude ve dnech Syna člověka. Jak to bylo ve dnech

Lotových, tak bude i při příchodu Syna člověka.“ Nyní vidíme, jak se to děje. Srdece lidí selhávají; panuje bezradnost a napětí mezi národy se stupňuje. Ó Bože, my víme, že jsme v konečném čase. Pomoz nám, Pane, abychom nesli tuto zvěst do každého kouta a do každého místa, každému dítěti, které jsi určil k životu. Daruj to, Pane. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen. Pane, požehnej nyní čtení Svého Slova.

Mnozí z vás si otvírají Bible v místech, kde kazatel čte. Dnes večer bych chtěl přečíst několik veršů z 42. Žalmu a mít je za podklad pro svůj text. Mimo to jsem si poznamenal ještě jiná biblická místa, na něž se budu v dalších minutách odvolávat, když budeme hovořit o tom tématu. Je to Davidův Žalm. David napsal mnoho Žalmů.

Zatímco si jej hledáte, chtěl bych říci ještě něco. Mnozí lidé se ptají: „Jsou Žalmy inspirovány?“ Jistěže ano. Přirozeně. Všechno, co je psáno v Bibli, je inspirováno. Ať zpěvy, ať je to z dějin nebo cokoli jiného, je inspirováno. Ježíš řekl: „Zdali jste nečetli, co řekl David v Žalmu?“ Žalmy jsou zpěvy, a jestliže jsou zpěvy inspirovány Bohem, jak tomu věřím, a jestliže jsou prorocké, pak doufám, že v tom dni budu u toho, až se naplní tato píseň:

Existuje setkání ve vzduchu...

Ó, v tom čase bych tam chtěl být! Nuže, Žalm 42:

Jako jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve k tobě, ó Bože.

Žízni duše má Boha živého, a říká: Skoro-li půjdu, a ukáži se před obličejem Božím?

Slzy mé jsou mi místo chleba dnem i nocí, když mi říkají každého dne: Kde je Bůh tvůj?

Myslím, že David musel být v nouzi, když psal tento Žalm. V nouzi obvykle vyjde z člověka to nejlepší. Je to opravdu tak, že Bůh se velice často sklání potom, když se postíme, abychom dosáhli stavu, kdy se sami klidíme z cesty. Věřím, že když se David dostal do takové situace, začal přemýšlet o Pánu a těchto věcech.

Častokrát nás Bůh zažene do úzkých, abychom museli vzhlednout. Někdy jsme dokonce donuceni ulehnout do nemocnice nebo do postele, abychom mohli vzhlednout tam, odkud všechna Boží požehnání přicházejí.

Dnes večer bych chtěl hovořit o jednom slově, které nalézáme v Bibli, totiž zde v 2. verši: „žíznit“. Jde o slovo **žízeň**. Vyhledal jsem to slovo v lexikonu.

Uvažoval jsem o kázání, které jsem jednou kázal. Nazývalo se to: **Žíznit po životě**. I to jsem vzal z Žalmu, totiž z toho, kde David říká: „Tvá milost je lepší než život“, tak tomu věřím.

Pak jsem viděl slovo „žíznit“ a přemýšlel jsem o něm. Hledal jsem v lexikonu, abych se dozvěděl, co to znamená. Ve Websterově slovníku je to popsáno jako „bolestivá žádost“, jako něco trýznivého – když po něčem máte takovou žádost, že vás to bolí.

Žízeň není nic nepřírozeného. Je to přirozená věc. Je to něco, co nám Bůh dal, abychom měli po něčem žádost. Kromě toho vám dal Bůh něco takového jako „kontrolní věž“, kterou máte v sobě a ta řídí různé potřeby. Bůh člověku dal tuto „kontrolní věž“, která má stanoviště v srdci, aby mu ukázal, co potřebuje.

Jsou dva druhy žízně. Jedna je tělesná žízeň, druhá je duchovní. Chtěl bych číst ještě jednou, co řekl David:

Má duše žízni po Bohu, živém Bohu... – ne po něčem historickém, ne po něčem, co se stalo před mnoha lety, ne po nějakých příbězích, které někdo vyprávěl, ale po živém Bohu – po Bohu, který je vždy přítomen. Jeho duše žíznila po Bohu, ne po něčem z historie.

Vidíme, že Bůh ve vás zřídil kontrolní věž, aby vám dal věci, které potřebujete. Jste řízeni kontrolní věží ve vás. Duchovně řečeno ta žízeň proniká ke kontrolní věži a hlásí vám, co potřebujete. Existuje kontrolní věž pro tělo, a jiná pro duši. Kontrolní věž těla vám říká, co potřebuje vaše tělo. Ta žízeň vám to ukazuje. Také duše má kontrolní věž, která vám ukazuje duchovní věci, to co potřebujete v duchu. Podle toho můžete zjistit, jaký druh života vás řídí.

Z toho, po čem toužíte, můžete poznat, jaké povahy je to, co ve vás vzbuzuje žádost, kterou máte. Vy žízníte po něčem určitém, a podle toho, po čem žízníte, můžete zjistit, co je ta žádost, kterou máte ve své duši. Doufám, že to můžete pochopit.

Existuje kontrolní věž pro duši a druhá pro tělo. Každá z nich dává varovný signál po určité potřebě. Každá signalizuje nějakou potřebu a volá po tom, co žádáme. Vysílají „varovné vlny“.

Jestliže například tělo žízni, pak chce utišit svoji žádost. Duch žádá to, po čem touží duše. Častokrát proti sobě bojují. Největší nouze dnes vězí v tom, že se mnoho lidí pokouší žít mezi těmi žádostmi. Jedno žádá pozemské, to druhé nebeské věci.

Pavel to popsal v Řím.7:21: „Když chci činit dobré, přidržím se mne zlé.“ Zдали jste to také neprožili, křesťané? Když chcete konat něco užitečného,

usilujete o něco dobrého, pak zjistíte, že ďábel je všude, aby vás od toho odvrátil a zmařil to. To je něco dobrého! Říkám to, aby to ti křesťané věděli. Když začnete něco dělat, a stále vás chce od toho něco odvrátit, pak to přesto udělejte. Je to ďábel, který se snaží vás zadržet, abyste učinili to správné.

Často se setkávám s lidmi, kteří rychle znervózní. Jestliže chtějí něco dělat a zjistí, že je jim ze všech stran bráněno, pak říkají: „Možná, že to přece jen není vůle Páně.“ Nenechte se ďáblem oklamat.

Nejprve zjistěte, jestli to je vůle Boží nebo ne. Chcete-li se dozvědět, jestli je to vůle Boží, potom nahlédněte do Bible. Slovo Boží vám dává jasno. Jestli to je ve Slově Božím, pak to udělejte.

Tak je to kupříkladu, když hledáte křest Ducha svatého. Mnohdy potkám lidi, kteří říkají: „Hledal jsem Ducha svatého a neobdržel jsem jej. Myslím, že to prožití pro mne není. Pokaždé, když pokleknou, je mi špatně. Začnu-li se modlit a postit, onemocním. Když se snažím celou noc probdít, jsem tak ospalý. Prostě se nepostavím na nohy.“ Myslete na to, že je to ďábel, neboť Bůh chce, abyste Ducha svatého přijali. Je to pro každého, kdo by to chtěl.

Nepochybně se často setkáváme také s tím, že zdravotní stav toho, za jehož uzdravení jsme se ve shromáždění modlili, ďábel další den dvojnásobně zhoršil, oproti tomu, jak na tom byl předtím. Myslete na to, je to satan, který vám chce zadržet požehnání, která Bůh pro vás připravil. Nepopírávejte sluchu tomuto chlapíkovi. Pronikejte stále více kupředu.

Tuto zkušenost jsem udělal nedávno, když jsem chtěl cestovat do Afriky. Jestliže jsem měl kdy čas, kdy mě ďábel utiskoval, pak to bylo před poslední cestou do Afriky. Tam jsme potom měli ta nejlepší shromáždění, jaká jsem kdy v zámoří měl. Věřím, že během toho krátkého času, který mi zbyl vedle lovu, jsem dosáhl více než kdy jindy. Vždycky jsem si myslel, že mě tam nechtějí ty sbory. Ale pak jsem zjistil, jak to vlastně bylo. Někdo mi napsal, že jsem nežádoucí osobou pro celé sjednocení. Ale potom jsem zjistil, že za tím byl jeden muž, který použil dopis se záhlavím nějaké organizace a napsal: „Tebe tu nechceme.“ Ale mínil tím jen sám sebe a svoji rodinu. Když jsem tam dorazil, dozvěděl jsem se, že to „my“ se týkalo jen jeho a jeho rodiny, vůbec však ne těch ostatních. Nyní se pro nás otevřelo veliké pole.

Vidíte, co to je, když Pavel řekl: „Když chci činit dobré, přidrží se mne zlé.“

Jestliže dnes večer někdo nově obrácený zde v kapli nebo někde jinde v zemi přijde k oltáři, pak jeho matka bude zítra podrážděnější než kdy předtím; otec bude rozčilený, a také ti školáci. Všechno běží převráceně,

protože satan chce, abyste se zase vrátili. Snaží se vás z této cesty svést. „Když chci činit dobré, přidrží se mne zlé.“

Nyní se budeme zabývat tou žízni, a ověříme si, je-li žízeň něco přirozeného. Lidé mi říkali: „Ó, já jsem tu žádost nikdy neměl. Myslím, že je to jen pro některé lidi, že by chtěli být křesťany.“ Ó ne, to nesouhlasí. Je to opravdu něco, co se projevuje u všech lidí. Tak to opravdu je. Když jsme kdysi přišli do této země, našli jsme tu Indiány. Přesto, že to byli pohané, k něčemu se modlili, například ke slunci. V každém člověku je něco – přirozená žízeň, která volá po Bohu.

Když jsem byl nedávno v Mosambiku, narazili jsme hluboko v džungli, asi 480 mil od civilizace, na jeden kmen čítající asi 3000 domorodců, kteří ještě nikdy neviděli bělocha. Spatřil jsem domorodou dívku, která na sobě nic neměla. Všichni tam byli úsporně oblečení. Ona seděla na stromě. Pronásledoval jsem lva, když jsem náhle zaslechl pláč lidské bytosti. Tam nahoře sedělo to domorodé děvče s vytřeštěnými očima. Držela v rukou miminko a bála se. Jediné, v čem viděla záchranu před lvem, leopardem nebo jiným zvířetem, byl strom, na který se vyšplhala. Něco o mně viděla a slyšela, že to byl člověk, – ale když mně pořádně zabláhla? Byl to běloch! Za celý svůj život bělocha ještě neviděla, proto byla k smrti vyděšena.

Ale ti lidé se i při své primitivní existenci k něčemu modlí. Než jsme některé svolali, vylévali moučný pokrm, kterým se živí, na list, tleskali rukama a zývali nějakého velikého ducha, o němž nevědí ani kde je, jako to dělají katolíci s nějakým svatým nebo ochranným patronem. Ten je měl ochraňovat, aby během pronásledování toho lva nebyl zabito.

Vidíte, je to něco přirozeného. Není to nepřirozené, žiznit po Bohu, je to normální. To bychom měli dělat. Bůh vás tak stvořil. Žádní supermani neexistují; jsou jen obyčejní lidé. Není to nic speciálního, co by bylo jen pro některé lidi.

Lidé říkají: „Viděl jsem lidi, kteří vedou tak vítězný život, že jsou stále radostné myslí a chválí Boha. Přál bych si, že by se mi také tak dařilo.“ Důvod, proč tak cítíš, je kvůli té žizni v tobě. Je úplně přirozené, že každý člověk žizní po Bohu.

Nejprve se budeme zabývat tělesnou žizní. Vezměme za příklad žízeň po vodě, o níž zde David mluví, žízeň po vodě. Jestliže tělo žizní po vodě, pak potřebuje vodu. Jestliže se tato žízeň neuhasí, zemřeme. Vyschnete a zemřete. Jestliže se vám nedostane vody, abyste žízeň uhasili, brzy zemřete. Bez vody nemůžete dlouho žít. Bez potravy můžeme žít déle než bez vody. Můžete se pravděpodobně 40 dní postit, aniž byste cokoli snědli. To udělal také Ježíš. Ale bez vody nemůžete tak dlouho vydržet. Prostě byste vyschli

a zemřeli. Potřebujete vodu. Když dostanete žízeň, je to signál, že tělo něco potřebuje, aby zůstalo při životě. Tělo potřebuje vodu, aby přežilo. Lidské tělo se přece skládá skoro z 80% vody a minerálů. Tyto látky musíte přijímat, abyste mohli žít. Jak jsem již řekl, zemřeme, jestliže to neuděláme.

Žízeň je jako alarm, budík. Duše má také „budíka“, poplašné zařízení. Je ve vašem nitru a říká vám, že smrt číhá blízko vás. Jestliže brzy nedostanete vodu, zemřete. Bude to stále naléhavější a naléhavější. Když ještě potom stále nebudete brát žízeň na vědomí, tak zemřete. Ona je jako budík.

David to popisuje zde v Žalmech: „Jako jelen dychtí po čerstvé vodě, tak dychtí má duše po Tobě, ó Bože!“ Tak jako touží jelen po čerstvé vodě! O tom jsem často přemýšlel, když jsem četl, co tu David říká. David byl zálesák, lovec. Přirozeně lovil zvěř, jako to mnozí z nás dělají nyní. Jelen přece patří ke zvěři.

Viděli jste někdy, jak divocí psi skolí jelena? Mají tesáky jako kojoti. On může zvíře popadnout přímo za uchem a celou svou vahou ho vláčet sem a tam. Potom mu prokousne hrdlo, a ono nemá žádnou šanci. V Africe se někdy přihodí, že divocí psi se zakousnou do boku nějakého zvířete, jestliže minou krk. Jestliže je jelen dost silný a rychlý, může psa ze sebe setřást.

V normálním případě je zvěř mnohem rychlejší. Pes ji chytí jen tehdy, jestliže ho nezvětří, protože vane nepříznivý vítr a nezjistí, že v blízkosti číhá pes.

Jestliže rychle zareaguje, jakmile se pes zakousne, může ho setřást. Ale ten pes jí vyrve kus masa z boku. Když se jí zakousne do krku, může se stát, že mine tepnu. Když ho ta zvěř může ze sebe setřást, také jí při tom z krku vytrhne kus masa, a začne krváčet.

Pes pak zvěř po této krvavé stopě pronásleduje. S krví vyprchává z jelena život, neboť krev je v těle proudem života. Tou měrou jak krve ubývá, jelen slábne. Pes nebo vlk je za jelenem velice blízko.

Ó, pokud ten jelen nenajde vodu! Voda má v sobě něco, že ta rána přestane krváčet, když se jí napije. Jestliže ale nenajde vodu, kterou by se mohl zchladit, krev vytéká stále rychleji, protože při běhu mu srdce pumpuje více. Jestliže ale jelen dosáhne té vody, může přežít.

V tom spočívá veliká lekce, když David řekl: „Jako jelen řve, dychtí po tekutých vodách, tak duše má řve k tobě, ó Bože.“

Jelen ví, že je ztracen, jestliže nenajde vodu. Prostě nemůže přežít. Často jsem sledoval jejich stopu, když byli zraněni. Když nalezne tekoucí vodu, vleze do ní, pije a vyběhne vzhůru do kopce, seběhne dolů, vleze do

vody, pije a zase běží vzhůru. Pokud zůstává v blízkosti vody, není možné jej dostihnout. Jestliže se ale od ní vzdálí, a nenajde jinou, je opět velice rychle dostižen. Jelen to ví, proto zůstává v blízkosti vody, aby jí rychle dosáhl.

Dovedete si představit, jak jelen, který byl napaden někde, kde není voda, zvedá svůj nos? David řekl: „Jako jelen řve, dychtí po čerstvé vodě („dychtit“ je totéž jako žíznit) tak řve má duše, ó Bože k tobě.“ „Jestliže Tě nenajdu, Pane, zahynu. Nemohu jít, jediné, že Tě naleznou.“ Jestliže muž nebo žena, chlapec nebo děvče, dostanou takovou žízeň po Bohu, pak něco najdou.

Když ale přijdeme jen s polovičním srdcem a řekneme: „Pokleknu a uvidím, co Pán udělá,“ pak ještě nemáme správnou žízeň. Musí to být taková žízeň, že jde o život nebo smrt, pak se něco stane.

Jelen má ještě jiný smysl, velice vyvinutý čich, který ho staví do střehu, jakmile se k němu přiblíží nějaký nepřítel. Toto nízké stvoření je vybaveno tímto smyslem, aby se samo mohlo chránit. Má v sobě signalizační zařízení, takže vycítí nosem, že se blíží nepřítel. I když se dostanete do jeho blízkosti, může vás zvětřit. Pak ví, že tam jste, a již je pryč! Někdy vycítí vás, vlka nebo jiné nebezpečí již na vzdálenost půl míle a prchne. Cítí to, neboť je tak stvořeno. To je povaha zvěře. Tento smysl je jí dán Bohem, aby vycítila nebezpečí a přežila.

Myslel jsem, že mohu porovnat jelena s člověkem, který žízni po Bohu. Dítě Boží, které je narozeno z Ducha Božího a obdrželo křest Ducha svatého, má něco, čím vycítí toho nepřítele dříve, než se k němu přiblíží. Jestliže někdo vezme Písmo, čte v něm a chce tam vyčíst něco, co je k němu v protikladu, pak člověk naplněný Duchem Božím rychle pozná, že někde něco nesouhlasí. Když k tomu dojde a obdrží tento smysl, který chrání jeho život, potom se nesmí řídit něčím, co přesně nesouhlasí se Slovem, ale musí zůstat v plném souladu se Slovem Božím. S tímto smyslem jsme v bezpečí, pokud zůstáváme v Duchu svatém.

Můžete číst například Marka 16. Čtu tedy z Mar.16: „Tato znamení budou následovat těm, kteří věří: Ve jménu mém d'ábly vymítat budou, jazyky novými mluvit, hady zahánět, a jestliže by něco jedovatého pili, neuškodí jim to; na nemocné budou klást ruce a oni budou uzdraveni.“

Pak se objeví někdo, kdo přijde a řekne: „To platilo pro apoštolskou dobu.“ Jestliže jste obdrželi Ducha svatého, a jste tímto smyslem vybaveni, potom velice rychle postřehnete, že tu něco nesouhlasí. Oni se pokoušejí to zamlžit; že je to určeno pro jiný den, a že dnes ostatně již tyto věci ani nepotřebujete. Ale Ježíš řekl: „Tato znamení budou následovat těm, kteří věří.“ Něco v sobě máte, „poplašné zařízení“, které spustí, takže poznáte, jestli je to převrácené a cesta smrti.

Ježíš řekl, že náš podíl bude z Knihy života vzat, přidáme-li nebo odejmeme-li nějaké slovo. Ani jediné biblické místo nesmí být pozměněno. Musíme brát všechno tak, jak je to napsáno. Bůh bdí nad Svým Slovem. Víme, že to musí být správné.

Proto nezáleží na tom, co říká nějaký kostel-sbor nebo někdo jiný; jestliže jste narozeni z Ducha Božího, stáváte se částí Bible. Bůh přikázal proroku Ezechieli: „Vezmi tu knihu a sněz ji.“ A tak se kniha a prorok stali vzájemnou částí. Tak je to s věřícími, jestliže obdrží Ducha svatého. Duch svatý Bibli psal a Duch Boží je Slovo Boží. „Má slova jsou Duch a život.“ „Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo... a to Slovo se stalo masitým tělem a bydlelo mezi námi.“ Žid.13:8: „ON je tentýž včera, dnes a až na věky.“ Jestliže jste částí Slova, pak může klidně přijít něco, co je v protikladu ke Slovu Božímu: Poplašné zařízení velice rychle spustí alarm, aby vás varovalo, že smrt se blíží. Od toho bychom se nikdy neměli odvracet.

Tato žízeň je zcela přirozená. Pro křesťana je přirozená; je přirozená pro každého člověka.

Existuje žízeň po úspěchu. Mnozí lidé jsou žízniví po vzdělání. Právě jsme slyšeli o tom, že byla otevřena univerzita. Oni tam chodí; lidé našetří tisíce dolarů, aby jejich děti mohly navštěvovat školy, univerzity a odborné školy, a dostalo se jim dobrého vzdělání, „aby byly v životě úspěšné“. Tak se to říká. Já proti tomu nic nemám; je to v pořádku, ale pokud jde o mne, pak by někdo mohl klidně mít všechno vzdělání světa, a přesto ještě nemít ten správný úspěch. To souhlasí. Jen vám to přechodně ulehčí ty věci, totiž tak dlouho, pokud jste zde. Ale když umíráte, všechno tu zanecháte; to je řád, který tu panuje.

Nedávno jsem to řekl také ve Phoenixu. Stál jsem tam a opakoval: „Tato moderní civilizace, veškeré vzdělání, vědecké programy jsou úplně proti Slovu a mimo vůli Boží.“ Tak to je s tou civilizací. V budoucím světě žádná civilizace jako je tahle nebude. Toto je zvrácená civilizace. Bůh měl Svoji první civilizaci na Zemi, když vyslovil slovo a každé semeno plodilo podle svého druhu. V té civilizaci nebyla smrt, nemoc, utrpení. Nyní bereme díky naší vědě ze Země věci, které tam byly uloženy, aby držela pohromadě a děláme z toho něco zvráceného, co přináší smrt.

Tak je to například s atomovou bombou.

Neznám správnou formulaci pro tyto věci a zřejmě to vyjádřím nesprávně. Oni vezmou uran, štěpí jej na atomy, a tyto atomy opět štěpí. Jaký to bude mít výsledek? Zničí to skoro všechno; ono to ničí. Tak je to se vším, co děláme.

Vezměme medicínu. Jednu látku spojíme s druhou a užíváme to, abychom tím uzdravili nějakou nemoc. Ale co zároveň děláme? Poškozujeme tím něco jiného!

Mám za to, že jste četli poslední vydání Reader's Digest. Píše se v něm, že v čase, ve kterém žijeme, mladí muži a ženy ve dvaceti až pětadvaceti letech dosahují středního věku. Jen pomyslete: že mladé dvacetileté, dvaadvacetileté, třidvacetileté dívky dosahují přechodu! Víte, z čeho to je? Způsobuje to produkce přešlechtěné potravy, kterou jíme. Přichází to z potravy a způsobu života, jaký žijeme. Za to můžeme být vděční vědcům; tím jste zabíjeni.

V Africe jsem viděl muže, kteří ve svém životě ani jednou neužívali léky. Jedli maso plné červů. Vodu pili z nějaké jámy, a my bychom mysleli, že to musí zabít vola. Střílel jsem na cíl vzdálený 200 metrů, který jsem nebyl schopen zřetelně vidět dalekohledem 7x50. Muž v mém stáří, který tam u toho stál, viděl prostým okem, kde to bylo zasaženo, a řekl mi to. Celá ta moderní kultura něco natropila! Myslím, že kdybych měl jeho oči a žaludek, vedlo by se mi dobře.

Ale vidíte, věda, vzdělání a civilizace přinesly tohle. Jsme tím ničení. Sami se zničíme. Začalo to v zahradě Eden a pokračuje to až do našeho času. Ale oni žijí po úspěchu!

Kromě toho žijíme po společenství. Toužíme po společenství.

Tak je to například s mladým mužem a ženou. To není nic nepřirozeného, jestliže se mladý muž a mladá žena milují. Je to žizeň po lásce. Dosáhli určitého věku a milují se. Není to nic nepřirozeného, nýbrž něco docela přirozeného.

Jsou mnohé věci, po nichž žijeme v tomto životě, který žijeme v přirozeném těle. Je to něco, co do nás bylo vloženo. Chtěli bychom to, cítíme, že je to absolutně nutné. Je nutné, abychom to činili.

V tomto čase je mnoho žen, které žijí po kráse. Je přirozené, chce-li být nějaká žena hezká. Je to vlastnost, kterou do ní Bůh vložil. Bůh jí dal krásu pro jejího manžela. My zjišťujeme, že ženy chtějí být takové. Proč je to tak? Protože je to něco, co jí Bůh dal. To není převrácené, když jsou ženy hezké. Mají takové být.

Víte, že člověk je jediné stvoření, kde je žena krásnější než muž. U všech zvířat, ať je to kráva a býk, srna a srnec, slepice a kohout, ptačí samička a sameček, je mužská část větší a krásná. Ale u lidí je tomu naopak. Zde je žena krásná a ona si žádá být krásnou. To ukazuje, kde začalo to překocení.

Nyní nemám na mysli druh krásy, kterou vidíme v dnešní době na těch stvořeních na ulici. Ne, ne! V celém svém životě jsem neviděl nic strašnějšího. To je zvrácenost právě žízně.

Ta pravá žízeň, kterou by měla mít žena, spočívá v tom, že se odívá slušným oblečením a zdobí duchem Kristu podobným (1.Tim.2:9). Po tom by měla žena žíznit. Chcete-li být pěkné, potom duch podobný Kristu ve slušném oblečení je přesně tím, co vás dělá hezkými.

Ó, jak chodí v dnešní době někteří lidé po ulici! Nerozeznáte muže od žen. Je to strašný pohled. Nikdy jsem neviděl nic tak strašného. To již vůbec není lidské! Oči mají zmalované až sem. Vždyť znáte ty ještěřčí oči a svérázné oblečení. Jsou úplně zohyzdění a už ani nevypadají jako člověk. Hoši mají dlouhé vlasy a vpředu si je natočí na natáčky své sestry. Je to perverze. To souhlasí. Přichází to od satana. Neboť satan je ten, kdo to převrací.

Když Bůh stvořil zahradu Eden, bylo všechno milé. Potom přišel satan a zvrátil to. Satan nemůže nic stvořit. Existuje jen jeden Stvořitel, a to je Bůh. Satan překrucuje originální stvoření. Pronikl dovnitř a původní stvořenou žízeň zvrátil. O tom bych chtěl dnes večer mluvit.

Jak jsem předtím řekl, žena by chtěla být hezká. Má v sobě něco ženského a také by taková chtěla být.

Ale jestliže je dnes vidíme na ulici, jsou ostříhané jako muži, a jsou oblečeny do mužských šatů. Muži naopak nosí dámské oblečení a účesy. To všechno je zvrácenost. Vaše potrava je zruďná, váš život je zvrácený, vaše žízeň je nepřirozená, vaše žádosti jsou nepřirozené. Je to čas zvrácenosti!

Není tomu dlouho, co jsem mluvil o **Satanově Edenu**. Bůh stvořil během šesti tisíců let dokonalý Eden. Potom přišel satan, postříkal ta semena a deformoval je. Měl nyní k dispozici šest tisíc let, aby si zřídil vlastní vědecký Eden, v němž to správné překroutil.

Toto je období křížení. Dokonce sbory jsou dnes křížené. Tak to je. Lidé tam přicházejí, prostě chodí do kostela. Je to lóže místo sboru. Sbor je místem, kde se lidé shromažďují, aby se Bohu modlili v Duchu a v pravdě. Dnes však jsou to lóže. Chodíme tam, podáváme si ruce, strávíme tam v tom společenství trochu času, a v zadní části budovy si dáme kávu. Pak jdeme opět domů, a tak jsme splnili svoji týdenní náboženskou povinnost.

Je to zvrácená doba. Satan překrucuje tu žízeň, kterou Bůh do vás vložil. Satan ji překrucuje. Chcete vědět, jak ty převrácené věci byly správné?

Jestliže vy ženy chcete být hezké, potom se řiďte 1.Tim.2:9. Oblékejte se cudně, zdobte se duchem podobným Kristu, tichým duchem, buďte svým manželům poddány atd. Vaším šperkem má být vaše životní putování.

Žádostí po hříchu satan tu pravou bytost a pravou žízeň těla a duše, které dal Bůh, převrátil. Hřích je zvrácenost.

Podíváme se nyní, jakou zvrácenost dnes lidé přijali místo žízně po Bohu, žízně po kráse atd. Žízeň po vodě nahradili opilstvím. Totéž je s žízní po radosti – každý by přece chtěl mít radost – žízeň po společenství a žízeň po všech ostatních nádherných věcech, kterou Bůh do nás vložil, a které jsou žízní po NĚM. Bůh nás stvořil k tomu, abychom žíznili po NĚM. My se ale tu žízeň snažíme ukojit jinými věcmi, jiným druhem, zvráceností právě žízně. Vidíte, jak to je v přirozeném? Vidíte, jak je to v duchovním? Míníme, že stačí, když patříme k nějakému kostelnímu sboru, a více není potřeba dělat. To je úplně zvrácené.

Bůh chce, abyste žíznili po NĚM. „Jako jelen žízní, dychtí po čerstvé vodě, tak dychtí má duše, ó Bože, po Tobě.“

Co by bylo, kdyby jelen dychtil po potoku a šel by kolem jiný jelen a řekl by: „Řeknu ti, co můžeme udělat. Víím, že je tu blízko díra s bahnem.“? Jelen by to nechtěl. To by mu nepomohlo.

Právě tak neexistuje nic, co by mohlo člověku ukojit žízeň, jedině, že by do něho vešel Bůh. To potřebuje. Jinak zemře. Nikdo nemá právo v něm tuto svatou žízeň uspokojovat anebo hasit věcmi světa! Ne! Je to zločin, tohle dělat. Pak není nic platné kazateli potřásat rukou, a zapsat své jméno do knihy členstva. Jestliže žízníte po Bohu, pak jen jedno může tu žízeň ukojit: totiž setkání s Bohem. Žízníte-li po Bohu, pak existuje jen jediná možnost: potkat se NĚM.

Ale veliké nebezpečí spočívá také ještě v tom, že nedáte pozor, co v tom čase děláte. Jestliže žízníte po Bohu, pak si buďte jisti, že také Boha naleznete. Buďte si jisti, že vaše žízeň bude ukojena. Kdyby byl satan schopen tuto přirozenou chuť ve vás zvrátit, pak udělá, co jen může, aby vás uspokojil něčím jiným.

Proč člověk jde a opije se? Protože má starosti a je vnitřně rozjitřený. Něco mu chybí.

Nedávno jsem byl na pohovoru v Mayo klinice. Během pohovoru jsme se dostali na téma pití, a zmínil jsem se o tom, že můj otec pil.

Ptali se mě: „Proč pil?“

Odpověděl jsem: „To nevím.“

Potom mi vysvětlili: „Někde něco jej neuspokojovalo, a on věřil, že by na to mohl při pití zapomenout.“

Tedy jsem to pochopil. Je to opravdu tak, že jen Bůh je schopen tuto žízeň ukojit. Je to jediné Bůh, kdo může žízeň člověka ukojit, když Boha přijme.

Jak jsem již řekl, satan tyto věci bere a převrací je. Jestliže této žízni nevyomezíte ve svém životě správné místo, a nepřijímáte ty věci, které Bůh určil k utišení žízni, potom vás satan zavede ke své zahrávající bažině tohoto světa. Musíte to odněkud vzít. Kdybyste neměli co jíst, jedli byste i z odpadkového koše. Kdybyste nenašli vodu, a žíznil byste, pili byste i z louže, protože byste jinak zahynuli. Ale k tomu není žádný důvod, žízníte-li po Bohu, neboť Bůh je živý Bůh, ne něco historického. „Má duše žízni po Tobě, živém Bohu“, který dává živou vodu, který zcela uspokojuje.

Existuje ještě jiná přirozená žízeň duše. Možná, že se ptáte: „Bratře Branhame, je žízeň duše přirozená?“ Ano, je přirozené, že duše žízni. Bůh vás tak udělal, že po Něm žízníte. Chtěl by, abyste po Něm žíznil. Tak vás Bůh udělal. ON vás tak nemusel stvořit, ale udělal to. Kdyby vás nestvořil tak, že byste žíznil, měli byste ve dni soudu omluvu a mohli byste říci: „Já jsem po Bohu nikdy nežíznil.“ Ale nebudete mít žádnou omluvu, neboť po Něm žízníte, a nějak se snažíte tu žízeň utiřit. Možná, že se o to snažíte prostřednictvím své ženy, možná prostřednictvím svého automobilu, možná tím, že chodíte do kostela anebo něčím jiným. Nemám nic proti tomu, abyste chodili do kostela, ale to není to, co vás uspokojí. Musíte najít Boha, živého Boha; Bůh nebes musí vejít do vaší duše, pak bude vaše touha a žízeň, kterou nyní máte, ukojena.

ON vás stvořil tak, že můžete žíznit po Něm, po společenství s Ním. Existuje pravá žízeň po společenství. My se scházíme rádi. To děláme i dnes večer. Jsme tu pohromadě, protože jsme spolu rádi. Proč to tak je? Protože je v nás něco, že bychom se chtěli navzájem setkávat. To je zcela přirozené. Zde se scházíme ze stejného důvodu, protože všichni žízníme po Bohu. Jsme tu všichni shromážděni z téhož důvodu a máme společenství. Možná, že dnes večer tento sbor navštívili mnozí z různých denominací, a mají rozdílné názory, ale když se jedná o tuto žízeň, pak všichni máme společný důvod: všichni žízníme. Někteří možná věří v pokropení, jiní ve vodní křest, zase jiní v polévání; ale pokud se týká žízni po Bohu, tak máme společný základ. Bůh nás tak stvořil, abychom po Něm a po Jeho společenství žíznil.

Mohu si ještě vzpomenout na to, když jsem byl malý chlapec. Vyrostal jsem ve velice chudé rodině. Často jsem šel někam s přáteli. Neměl jsem oblečení, ve kterém bych se mohl objevit na nějakém rozumném místě. Nevím proč, ale ty lidi jsem měl prostě rád, a rád jsem s nimi chodil. Ale víceméně jsem platil za „černou ovci“. Když jsem byl zachráněn, našel jsem to, po čem jsem vždy toužil – Přítel; někoho, kdo chtěl být mým

kamarádem; někoho, komu jsem mohl důvěřovat; někoho, s kým se můžeme posadit a mluvit o svých starostech. Nalezl jsem tuto plnou opravdovou spokojenost, protože jsem našel Ježíše Krista. Tento pravý, opravdový zdroj uspokojení dokonale tuto žízeň utišil a dává člověku něco, o čem ví, že to nemůže být nahrazeno ničím jiným.

Jak velice se satan pokouší spokojenost, po níž duše žízní, převrátit! Chce vám dát všechno možné, aby tuto žízeň ukojil. Je v tomto převráceném čase tak svůdný. Toto je převrácený svět, zvrácené lidstvo. Lidé jsou zvrácení. Všechno je zvrácené. Přicházelo to pozvolna, až se z toho stalo to nejpodvodnější období, v jakém kdy lidé žili. Je to svůdnější období, než kdy jaké bylo.

Neumíte si představit, jak ten národ podvádí, dokonce naše vlastní bratry, americký lid.

Před časem jsem mluvil o něčem, co mi bylo nápadné, když jsem několik týdnů předtím v lese našel krabičku od cigaret, na níž bylo napsáno: „Filtr myslícího člověka.“ Šel jsem dále a pak se k tomu vrátil zpět. Zapamatoval jsem si to: „Filtr myslícího člověka a chuť kouřícího člověka.“

Před dvěma lety jsem byl na světové výstavě. Vzpomínáte si, že tam byl také Yul Brynner (americká filmová hvězda) a mnozí jiní. Tam názorně předváděli vliv cigaret na organismus. Vzali kouř a pomazali tím kousek mramoru. Potom to setřeli tyčinkou s namotanou vatou a odloučili z toho nikotin a natřeli ho na záda krysy. Po sedmi dnech byla plná rakoviny, že se již neudržela na nohách. Z jediné cigarety! Potom ukazovali, co se stane, když se to dostane do lidských plic. Někteří říkají: „Já nešlukuji, jen ten kouř podržím v ústech.“ Ale dostává se to do slin a dál do krku.

Tento muž řekl: „Mnoho se mluví o filtrech. Jestliže máte žádost“, to je totéž, jako žízeň, „chuť na cigaretu, potom cigareta bez filtru uspokojí tu žádost na jistý čas. Kouříte-li cigaretu s filtrem, potřebujete čtyři, protože z jedné cigarety dostanete jen čtvrtinu nikotinu.“

Myslel jsem si: „Chuť kouřícího muže?“ Bez dehtu nevznikne kouř. Dehet způsobuje rakovinu. Tady to máte. Je to jen trik. Myslím na tabákový průmysl v naší zemi; ten z tohoto národa žije, a potom americké občany podvádějí takovým trikem! Filtr myslícího muže je jen trik, aby se prodalo více cigaret.

Potom jsem uvažoval o tom reklamním sloganu „Filtr myslícího člověka“ a dospěl jsem k tomuto uzávěru: „To je dobrá myšlenka!“ Filtr myslícího člověka existuje, a to je Bible. Myslicí člověk vezme tento filtr, a ten zplodí chuť spravedlivého člověka. Stránkami Bible žádný hřích neprotáhnete. Ona ho zadrží, a vyhodí ven. Můžete chodit do sboru a dělat všechno s nimi,

ale Bible vás s hříchem nepropustí. To neudělá. Každý hřích vyfiltruje ven, a dává chuť svatého člověka. Jestliže člověk myslí, a chtěl by být svatý jako Bůh a být synem nebo dcerou Boží, pak chce také ten správný druh filtru. ON zadrží každý hřích na jedné straně Bible a propustí jen Ducha svatého, který tu Bibli psal. To je ta chuť svatého člověka, mít tento filtr myslícího člověka.

Zjišťujeme, jak je dnes všechno podvodné. V Mat.24:24 Ježíš řekl, že ti dva duchové si budou v posledních dnech tak podobní, že by dokonce vyvolení byli svedeni, kdyby to bylo možné. Jak podobní! Jaký klam mezi správným a zvráceným dnes máme!

Ani v naší vládě, v politice nemáme muže, kterého bychom mohli postavit jako našeho politika a který by stál za tím, co by považoval za správné. Kde máme Patricka Henryho, George Washingtona a Abrahama Lincolna dneška? Je to tak, jak řekl náš prezident: „Jestliže chtějí komunismus – cokoli lidé chtějí, to mohou mít.“ Když to není muž, který by vyslovil své vlastní přesvědčení, muž, který by stál za svými principy, ale jen volí cestu nejmenšího odporu!

Přesně tam se dostali lidé ve sborech. Chtějí jen vstoupit do sboru a říkají: „To je ono! Teď patřím ke sboru!“ Vy se snažíte tuto velikou, svatou řízeň, kterou Bůh do vás vložil, tuto „kontrolní věž“, která vás chce vést k tomu správnému, utiřit příslušností k nějakému sboru, odřikáváním nějakého vyznání víry anebo něčím tomu podobným, přesto, že ničím jiným nemůže být ukojena nežli přítomností Boží, kterou bude váš život naplněn.

Ona nemůže být ukojena nějakým vyznáním víry. Bible nikdy nějaké vyznání víry nepropustí. Ne! Ani to tak zvané „apoštolské vyznání víry“ neprojde. Ukažte mi, kde je v Bibli napsané „apoštolské vyznání víry“, kde se říká: „Věřím ve svatý římskokatolický kostel, věřím ve společenství se svatými...“ zdali Bible neříká: „Je jen jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, totiž člověk Kristus Ježíš“? Něco jiného Bible nikdy nepropustí.

Ty tance, twist, watusi, šortky a to, co lidé dnes dělají, nikdy nebudete moci protáhnou skrze Slovo Boží. Ten moderní trend nikdy nemůžete protáhnout Bibli. Ona je proti tomu. Vy se snažíte tuto řízeň ukojit, ale chuť spravedlivého muže a ženy uspokojí jen Bible. Duchu svatému se vysmívají: „Ty jsi přišel o rozum.“ Ale On ukojí touhu, o které svět nic neví. Oni se od pravého křtu Duchem svatým a od Slova Božího odvrátili a obrátili se k zahrňavajícím bažinám kostelů, dogmat, vyznání víry a denominačnímu rozeznání, atd.

Zeptáte se: „Jsi křesťan?“

A odpověď? „Jsem metodista, jsem baptista, jsem presbyterián.“ To před Bohem vůbec nic neznamená. Tyto věci Bibli neprotáhnete. Jen se nějak pokoušíte ukojit svatou žízeň, kterou dal Bůh, abyste po Něm žíznil. Je to tak?

Víte, že David zde říká: „...po živém Bohu.“ Je psáno: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo... a to Slovo se stalo masitým tělem a bydlelo mezi námi.“ Nemůže tedy být utišena tak dlouho, dokud toto Slovo, které je Bůh, není ve vás obživeno. Potom poznáte, jak Bůh sám naplňuje zaslíbení, které v Bibli dal.

Bible se vykládá různě. Jeden kostel to vykládá tak, jiný jinak, a zase jiný úplně jinak. Někteří z toho berou jen trochu, někteří berou zde něco a támhle něco. Ale Bůh je Svým vlastním vykladačem. Když zaslíbení, které dal, naplní, to je výklad toho.

Jestliže jsem vám slíbil, že tu dnes večer budu, a já tu jsem, pak to je přece naplnění mého slibu. Jestliže říkám, že k vám přijdu zítra ráno, a opravdu přijdu, dodržel jsem svůj slib. Potom nemohu přijít s nějakou omluvou, ale musím přijít.

Jestliže tedy dá Bůh zaslíbení a potom přijde a toto zaslíbení naplní, pak to je výklad toho zaslíbení. Vyzývám každého, aby vzal Boha za Jeho vlastní slovo a pak by viděl, není-li každé slovo Bible pravda. To tak je. To je přece ta žízeň ve vás.

Říkáte: „Kdybych žil ve dnech Ježíšových, tak bych to udělal.“

Vy přece žijete v Jeho dnech! Co s tím děláme? Co děláme? Ptáte se: „Cože?“ Možná, že jste udělali totéž, co ti farizeové. Ti patřili ke kostelu a odmítali Ježíše Krista.

Dnes stále znovu slyšíme lidi říkat: „Musíme každou stránku Bible porovnat s druhou a každé biblické místo s tím druhým.“ To nesouhlasí. Ne, to není správné. „Toto řecké slovo znamená **toto**, tohle znamená **ono**.“ Již na nicejském koncilu panovaly různé názory o tom, co tím řečtí pisatelé mínili. Jeden mínil, že tento řecký učenec to mínil **tak**; druhý tvrdil, onen to myslel **takto**. Oni se o tom přeli. My nepotřebujeme výklad řeckých slov anebo řeckých učenců.

Poznat Jeho, to je život – tu Osobu, Krista samotného; ne v porovnávání. Je to zjevení, na kterém On staví Svoji církev. My musíme stavět dále na stejném zjevení. Bible říká: „Skrze víru Abel...“ Víra je Boží zjevení. Ta víra je Boží zjevení. Potom je to celé založeno na zjevení. Ó, jestliže vám toto nebude zjeveno! Ježíš řekl: „JÁ Tě chválím, Otče, že jsi toto skryl před moudrými a chytrými tohoto světa a zjevil nemluvnátkům.“ Na tom je to celé postaveno, že musíte poznat tu Osobu.

Nemůžete tu žádost ukojit tím, že přistoupíte k nějakému sboru. Musíte najít tu Osobu – Boha samotného, který je to Slovo, a jak On ta zaslíbení, která dal, dnes vykládá. Lid, který On má v tomto dni mít, církev bez poskvrny a bez úhony, není žádnou denominací. Jsou to jednotlivci bez poskvrn a bez úhony. „Dva budou ležet na jednom lůžku: Jeden bude vzat, druhý bude zanechán. Dva budou na poli: Jeden bude vzat, druhý zanechán.“ Jestliže ale Bůh tuto svatou žízeň, být rovný Jemu, do vás vložil, a vy poznáváte, že Jeho slovo je ve vás, naplňuje se, a jste služebníky Božími, a vyhovíte všemu, co Bůh říká, potom procházíte tím správným procesem, aby ve vás byla tato svatá žízeň utišena.

Přirozeně, že se vám lidé budou vysmívat a říkat: „Ty nemáš rozum; musel jsi se zbláznit.“ Ale myslete na to, že oni pijí. Vidíte, kde jsou. Mohli byste si představit, jak někdo jde kolem artéské studny s dobrou prýstící vodou, a pije vodu z nějaké bažiny, plné mrtvého žabince vyznání víry a všeho možného, kouká na vás a posmívá se vám? On neví, u jakého pramene utišujícím žízeň žijete! To souhlasí.

Vy máte živého Boha; ne nějakého, který zemřel před 1900 lety a zůstal v hrobě, ale toho, který vstal z mrtvých. Žid.13:8 říká, že On je tentýž včera, dnes a až na věky. Stejný Duch svatý, který padl dolů o Letnicích, je nyní zde. ON je tou uspokojující částí, neboť je Slovem. Duch svatý Slovo psal, a také to Slovo vykládá. Bible v 2. Petrově epistoletě říká, že Duch svatý psal Bibli: „Duchem svatým puzeni byvše, psali svatí Boží lidé.“

Tuto svatou žízeň nemůžete utišit ničím menším než Bohem, který ve vás žije v osobě Ducha svatého. Jinak to nejde. Vzdělání, kultura, příslušnost k nějakému sboru, odříkávání vyznání víry, přistoupení k nějakému společenství, všechny tyto věci jsou dobré, ale v žádném případě tuto svatou žízeň neukojí.

Nedávno jsem večer poslouchal Billyho Grahama, toho velikého evangelistu. Řeknu vám, po tom, co jsem viděl, jak jim vyčínil za to, co dělají, prosím za něho ještě více než kdy předtím. Řekl: „Ti duchovní chodí s otočenými límcí po ulicích, chodí tam, kde nemají co dělat, a strkají do všeho své nosy.“ Ale na svých cestách tleskali a dupali. Vypadají jako bezbožní! Ale hleďte, něco obdrželi, totiž to, čemu věřili. Měli něco, co jejich duše podněcovalo. Měli něco, z čeho byli mimo sebe. Jedna žena tam šla a do něčeho strčila svoji hlavu. Oni z ní udělali mučednici, ale ona nemá žádný důvod, do něčeho se zapléstat. Tito muži měli něco, čemu mohli tleskat. Byli šťastní; něco dělali.

Kdybyste to dělali kvůli nějakému principu, který vidíte jako správný; kdyby někdo ve vašem sboru vstal, začal tleskat nebo podupávat, pak by jej

diakon vyvedl ven. Oni své lidi vzali ke špinavé díře vyznání víry a denominací, místo aby je sytili požehnaným Božím Slovem, které je zvěstováno v moci vzkříšení Ježíše Krista.

Vidíte, oni se pokoušejí tímhle utiřit svoji žízeň, když říkají: „Jsem doktor Takatak“, nebo že přicházejí z **toho a toho** semináře nebo **té a té** školy. Ale to vůbec nic neznamená. Oni se však snaží sebe sama uspokojovat a říkají: „Bůh mě uzná, neboť jsem Jeho kazatel.“

„Bůh mě uzná, neboť jsem svatý otec Takatak“, nebo „biskup Takatak“, nebo něco tomu podobného. Oni se pokoušejí svoji žízeň utiřit tam, kde to není možné. Říká se: „Jsem doktorem theologie.“

„Já jsem **toho**.“ To je v pořádku. Ale pro mě to znamená jen tolik, že o to více jste vzdáleni od Boha. A vzdalujete se od Boha stále více.

Boha poznáte jen skrze prožití. To do vás nemůže být veškoleno. To se ve vás zrodí. Je to něco, co vám dává Bůh. Vzdělání s tím nemá nic společného. Jeden z největších mužů Bible neuměl napsat ani své jméno: Petr. Tak to je. O něm a o Janovi Bible říká, že to byli lidé neškolení a nevzdělaní.“ (Sk.4:13) Ale Ježíšovi se líbilo dát mu klíče nebeského království, neboť žíznil po Bohu. Amen. On žíznil po společenství s Bohem. Ano!

Myslím na Izaiáše, milého mladého muže. Jednoho dne byl v chrámě.

Vzhlížel k mocnému králi a považoval ho za toho největšího. Byl skutečně mocný. Byl vychován dobrými rodiči, měl dobrou matku a dobrého otce. Na počátku jeho vlády byla jeho politika slušná. Věci s Bohem uvedl do pořádku. Izaiáš k němu vzhlížel. Považoval jej za znamenitého muže a bral si z něho příklad. Člověka si nikdy za příklad neberte; jen Člověka Ježíše Krista. Každý člověk selhává.

Po čase se něčeho dopustil: přestože byl králem, chtěl převzít úkol kněze. Šel do chrámu a byl raněn malomocenstvím.

Izaiáš byl velice znepokojen, proto šel do chrámu, aby se modlil. Měl v úmyslu tam zajít a modlit se. Vidíte, tento muž byl prorok, ale když šel do chrámu, byl pouhým mladým mužem, který křičel k Bohu. Tehdy se mu dostalo vidění. Viděl anděly, cherubíny, kteří dvěma křídly zakrývali svoji tvář, dvěma křídly nohy a dvěma křídly létali. Létali chrámem sem a tam a volali: „Svatý, svatý, svatý je Pán zástupů, ten všemohoucí Bůh!“

Izaiáš, který měl takovou žízeň, byl snad školený. Je možné, že měl dobré vzdělání, krásnou představu o tom, jaký Bůh byl. Naslouchal kněžím. Pobýval v chrámě. Byl vychován jako věřící. Ale vidíte, s Ním se ještě

nepotkal tváří v tvář. Měl žádost konat to správné. Chtěl správně stát, ale znal jen to, co se naučil. Znal jen theologické stanovisko.

Ale když dlel toho dne v chrámě a viděl cherubíny, kteří mávali svými křídly, poznal, že tito andělé slouží před tváří Boží. Přesto, že andělé vůbec nevědí, co je hřích, museli v přítomnosti Boží zahalit své tváře, aby mohli být v Jeho přítomnosti. Tehdy prorok vzkřikl: „Běda mi, jsem ztracen! Neboť jsem muž s nečistými rty! S celou svou teologií a se vším, co jsem se naučil, jsem měl o Bohu nádhernou představu, ale nyní Jej vidím tváří v tvář.“ On vykřikl: „Jsem muž nečistých rtů a bydlím uprostřed lidu s nečistými rty.“ Všechno poučování o zákoně a to, co konali, ho nikdy do přítomnosti Boží nepřivedlo, že by Boha viděl vlastníma očima sedět na vysoko vyvýšeném trůnu v nebi, zatímco lem Jeho roucha naplňoval svatyni. Ale potom Jej viděl ve skutečnosti tváří v tvář, a volal: „Jsem muž nečistých rtů a bydlím mezi lidem nečistých rtů.“

Tedy jeden z těch cherubínů vzal do kleští žhavý uhel z oltáře a dotkl se jím jeho nečistých rtů. Tak se ze zbabělce, školeného muže, učitele, stal prorok, skrze něhož mohlo vyjít Slovo Boží. Když se nalézal v přítomnosti Boží, něco se změnilo. Žízeň, kterou měl, dosáhla přesně toho bodu, že byla naplněna.

Příteli, dovol mi říci ti: je jedno, do kolika sborů vstoupíš, kolikrát necháš své jméno zapsat, kterou cestou jdeš, jestli kropíš nebo budeš pokřtěn, cokoli může být, ale jediné, že by ses potkal s osobou Ježíše Krista! Jen tím budeš opravdu uspokojen.

Nějaká emoce nevystačí. Můžeš poskakovat, jásat jak chceš dlouho, pobíhat sem a tam, a mluvit v jazycích, kolik jen chceš; to všechno je nábožné a dobré. Proti tomu nic nenamítám. Ale musíte se potkat s touto Osobou, s touto uspokojující částí, s tímto Obzvláštním, co pronikne každou nitkou vašeho života – ne nějakou emocí, ale tím, že budete uspokojeni.

Dříve existovaly reklamní tabule, stálo tam: „Máš-li žízeň, řekni ‚Parfay‘“. Když jsem byl ještě chlapec, prodával se nápoj, který se nazýval „Parfay“. Vzpomínám si, jak jsem jednou přišel z rybaření. Lovil jsem u rybníka plného staré odstáté vody, a skoro jsem umíral žízní. Pak jsem spatřil tu reklamu: „Máš-li žízeň, řekni jen ‚Parfay‘.“ Začal jsem říkat: „Parfay, Parfay“, ale měl jsem stále větší žízeň. Po nějaké chvíli jsem měl takovou žízeň, že jsem již neměl ani sliny.

Ale vidíte, tím není žízeň ukojena. Ničím nemůže být ukojena. Můžete pít Colu nebo něco jiného, slazeného, sycené kysličníkem – neexistuje nic, co žízeň tak dobře zažene, jako hlt dobré, čerstvé, chladné vody. To žízeň utiší. Všechny ostatní věci jsou náhražkou.

Proč chceme brát náhradu, když přece existuje pravý křest Duchem svatým, který každé vlákénko a touhu v duši člověka uspokojí? Pak můžete smrti tváří v tvář zvolat jako ten veliký apoštol Pavel: „Smrti, kde je osten tvůj? Hrobe, kde je tvé vítězství? ...Bohu ale buď dík, který nám dal vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista.“ To je to prožití, bratře, skrze něž je tato svatá žízeň ve vás utišena. Tím je utišena. K tomu nemusím nic jiného přidávat. To očistí rty.

Jsou lidé, kteří žijí z emocí. Někteří říkají: „V našem letničním hnutí z toho máme velice mnoho.“ Oni tam chodí – to je dobré – tleskají a hrají. Když skončí hudba, pak to vypadá, jakoby na všechno bylo vylito vědro studené vody. Děláme to, protože jsme si na to zvykli. Stalo se to zvykem.

Chtěl bych vám něco říci: Jestliže se Bohu modlíte v Duchu a v pravdě, a stalo se vám to zvykem a vy míníte, že to musíte dělat, aby si ten vedle vás nemyslel, že jste odpadli, když nebudete jásat, poskakovat nebo tancovat při té hudbě, potom pijete odstátou vodu.

Jestliže Duch svatý nenaplní každé vaše vlákénko, a ve vás neprýští, pak je úplně jedno, jestli hudba hraje, jestli hrají „Blíž Tobě Bože můj“, nebo cokoli jiného, jestliže ve vašem srdci znějí zvony radosti od Ducha svatého, pak budete uspokojeni. To je Boží uspokojující díl. Všechno ostatní vám neprospěje.

Můžete mluvit lidskými a andělskými jazyky, můžete všechno své jmění vydat na chudé, můžete mít všechno poznání, znát všechna tajemství, atd., přesto nic nejste (1. Kor. 13) bez tohoto utišujícího Něčeho, které jedině může utišit vaši žízeň.

„Má duše žízni po živém Bohu, jako jelen po čerstvé vodě. Jestliže ji nenaleznu, zahynu.“ Jestliže tak žízníte po Bohu, pak se něco stane. Duch svatý vás zavede k těm velikým pramenům Božím.

Je to dobré modlit se v Duchu. To je pravda. Ale někdy máte ducha bez pravdy. V Janově evangeliu 4 je psáno, že se máme Bohu modlit v Duchu a v pravdě. Ježíš je ta pravda. To přesně souhlasí. A On je Slovo!

Proudy, které vám Bůh dal v přirozeném, aby vás uspokojil, satan znečistil. Každému, kdo se jen naskytl, do toho přidal jedu. To souhlasí. Ovládl také ten veliký proud, církve.

To, co řekl Ježíš, byla metoda Boží: „Na této skále vybuduji Svoji církev a brány pekla ji nepřemohou.“

Na to se názory různí. Římskokatolický kostel říká: „ON ji postavil na Petrovi.“ Kdyby tomu tak bylo, pak by Petr žalostně selhal. Proto to nemůže být. Jistě nebyla budována na Petrovi. **Petr** přece znamená

„malý kámen“. Protestanti zase říkají: „Ježíš Kristus ji postavil na Sobě samém.“ Neříkám tohle, abych se lišil, ale proto, že s nimi nesouhlasím. ON ji nepostavil na žádném z nich.

ON ji postavil na zjevení o tom, kdo On byl. ON řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, neboť maso a krev ti to nezjevily, ale můj Otec v nebi.“ „Není to to vědění, nenaučil ses to z knih, ani přistoupením do nějakého sboru ne. Neobdržel jsi to v obchodech. Ne. Duch svatý sám ti zjevil osobu Ježíše Krista. Proto na této skále postavím Svoji církev, a brány pekla ji nepřemohou.“

Ta svatá žízeň byla ukojena osobou Ježíše Krista. Tak to je. Po tom chceme vyhlížet, utište tím tu žízeň. Zjistíme, že tohle musíme prožít.

Poznání? Ó! Poznání je něco velikého. Tím býváme plnění, a dnes jsme toho plni. Ale vidíte, s poznáním je to tak, jak jsem o tom posledně mluvil.

Venku byl jeden muž a mluvil s jedním z mých přátel, který tam stál. On řekl: „Jestliže někdo nevěří ve vzdělání, proč tedy čte Bibli?“

Myslel jsem si: „Jestliže nepochopili, co řekl Pán Ježíš, jak budou rozumět tomu, co říká nějaký hlupák jako já?“ Oni nemohli porozumět ani Jemu, když se vyjadřoval úplně jasně.

Jednoho dne řekl: „Nebudete-li jíst maso Syna člověka, a pít Jeho krev, nemáte život v sobě.“ ON to nevysvětlil, ale šel dále. To souhlasí.

„Ó“, řekli, „tento muž je lidožrout. ON chce, abychom jedli Jeho tělo a pili Jeho krev. To je upír. Chce, aby z nás byli upíři.“ Podívejte se na ty inteligenty!

ON řekl: „Mé ovce slyší Můj hlas.“ Ten zní těm vyvoleným, které Bůh vyvolil skrze předzvědění. „Nikdo nemůže přijít ke Mně, jediné že by jej Otec táhl. Všichni, které Mi Otec dal, přijdou. Oni tomu budou rozumět.“

Učedníci tomu nerozuměli, ale věřili tomu. To souhlasí. Kdybyste tomu jen věřili! Mnohým věcem nemohu porozumět, ale věřím tomu, protože to Bůh tak řekl.

Poznání! Víte, poznání je satanovo evangelium. Věděli jste to? To kázal v zahradě Eden Evě. Ona byla svedena jeho evangeliem poznání. Celé lidstvo tím bylo znečištěno. To souhlasí. Oni mají vzdělávací programy a zavedli je do sborů. Venku mají své místo, ne však ve Slově Božím. Ne. Boha nepoznáte skrze vzdělání. Boha nepoznáte, když se budete učit matematiku a jak se správně vyslovují významná slova.

Pavel byl moudrý muž. Ale když přišel ke Kristu, obdržel Ducha svatého a šel ke Korint'ánům, mohl později říci: „...a má řeč a mé kázání nepřišlo v lidské moudrosti“, ačkoli by k tomu měl předpoklady, „nýbrž v dokázání

Ducha a síly; neboť vaše víra nemá spočívat na lidské moudrosti, ale na Boží síle.“

Někdy se dělají sborové programy, podle kterých musí být i kazatel jmenován. Když sbor volí kazatele, je řečeno: „Chceme tohoto kazatele, neboť má dva akademické tituly. Studoval čtyři roky filozofii. Má ten a ten obor.“ Zvolí si takového muže za kazatele, místo toho, který věří, že Slovo je inspirováno, a že Bůh je Slovo, a který je připraven, kázat to tak bez ohledu na to, co si myslí lidé.

Víte, co Bůh řekl Ezechieli: „Zvěstuj jim Mé slovo, ať tomu věří nebo ne, přesto jim je kaž.“ Ano, ať to přijmou nebo ne, na tom nesejde. Ani Ježíše nepřijali, přesto kázal dále.

Místo jednoho opravdového kazatele, který skutečně káže Slovo a věří Bohu, se pokoušejí získat pro sebe toho intelektuála, muže, který má nejlepší vzdělání; muže, který na podiu nestráví více než patnáct minut, aby se brzy dostali domů, a dělali něco jiného; aby si ti mladiství vzali své „načinčané“ auto, a vyjeli si na twistový večírek. To není nic jiného než smíchaná, vzdělaná špína. To souhlasí. Přesně to je to. Ale co to způsobí? Uspokojuje to jejich chuť, chuť světského člena sboru.

Chuť toho posvěceného to neutíší. On bude brát vždy Slovo Boží.

Oni ale říkají: „Vždyť tito lidé nejsou zcela při smyslech.“ Vidíte, prostě to nechápu. Pokoušejí se vrátet do dřívějších dob.

Není to zvláštní? Přišel jsem sem na Západ a zjišťuji, že všichni by chtěli žít jako dříve. Chtěli by opět zavádět ty staré časy kovbojů. V Kentucky by se chtěli vrátet ke dnům starodávných horalů. Chtějí se chovat jako tehdy a mají tomu odpovídající programy. Když se ale jedná o starobylé náboženství, tak z toho nechtějí nic.

Staré časy? Přišel jsem sem v čase konání rodea a spatřil jednu tlustou ženu s tím zeleným okolo očí, krátce ostříhanými vlasy a s cigaretou v ústech. Kdybychom to spatřili dříve, mysleli bychom, že s ní není něco v pořádku. Zavřeli by ji. Co by se stalo, kdyby vaše matka vyšla na ulici oblečená tak, jako vy a vaše dcery dnes? Co by se s ní stalo? Skončila by v blázinci, protože by šla ven bez sukně. Myslete na to, že je to dnes stejné.

Lidské tělo jde do záhuby. Jestliže již mezi dvaceti a pětadvaceti lidé dosahují přechodu, pak i jejich mozkové buňky jsou nemocné. Lidé se dostali tam, že již nejsou schopni správně uvažovat. Nevědí již, co znamená slušnost. Již nedokáží rozeznávat mezi správným a převráceným, navzdory vzdělávacím programům, které mají.

Víte, že vzdělání je od ďábla. To vám mohu dokázat. Nemám na mysli čtení a psaní, ale takové vzdělání, které se získává ve vašich sborech.

Oč se opírá komunismus? O vědu a vzdělání. To je jejich bůh. To satan předvedl Evě, a oni se toho stále ještě drží.

Nyní to proniklo až do našich sborů; k baptistům, metodistům, presbyteriánům, letničím a všem ostatním. Vzdělání, učenost, že chtějí být něčím velkým a podobně, to je vzdaluje od Boha stále více. Je to převrácené. Zjistili jsme, že to uspokojuje jejich žádost. Jestliže nějaký sbor takto někoho zvolí, pak to ukazuje, jaké smýšlení v tom sboru panuje, jaká je jejich žádost, po čem žijí. Jsou rádi, když mohou říkat: „Náš kazatel je velkorysý. Nic nenamítá proti tomu, když si jdeme společně zaplavat; dokonce jde s námi.“

Nedávno vyprávělo mé dceři Sáře jedno děvče, že jejich kazatel byl v Africe. Toho večera, kdy se vrátil, si svlékla šaty a pro zábavu před ním v trikotu tancovala tanec zvaný watusi, protože byl v Africe. Jak víte, v Africe se jeden kmen nazývá Watusi. Něco takového by si jednou mohlo zkusit jedno z mých děvčat nebo někdo z mého shromáždění!

Vidíte, tohle o něčem svědčí. Jestliže ten kazatel tam sedí, a kouká na to, jak šestnácti- nebo osmnáctiletá dívka z jeho shromáždění před ním takto tančí, a nechá to projít, dokazuje, že on sám přichází z žumpy – jestliže muž Boží něco takového dělá! Jistě!

To je úplně jasné, ale vím, že mluvím také k mnohým v celém národě. Ale i vy, bratři a sestry, byste to měli vědět. Říkám vám: je to pravda.

Sup vyhledává mrtvá zvířata. To souhlasí. A to je smrt! To souhlasí. Ukazuje zcela jednoznačně, co je jejich hlavou a kontrolní věží, čeho se jim dostává a co je v jejich duších. Jejich duše žádají takové věci. Jejich duše si žádá vysoce intelektuální sbor, kde se lidé dobře oblékají a kde kazatel zabere jen patnáct, dvacet minut. Když to přetáhne, musí se zodpovídat před předsednictvem. O hříchu se nesmí zmiňovat. Nesmí nic namítat proti nošení šortek nebo něčemu jinému, co lidé dělají. To se vůbec nesmí zmiňovat. Když to udělá, pak ho předsednictvo vyhodí. Vidíte, co je to? To je jejich filtr myslícího muže.

Bible říká v 1.Jan.2:15: „Miluje-li kdo svět a to, co je v něm, pak v něm láska Boží nepřebývá.“

Co je se vším tím, co se dnes dělá ve jménu sborů? Ve sborech předvádějí výstřední tance, hrají Bunco a Bingo, slaví večírky, mladiství tancují rokenrol a twist a všechny tyto krámy. Podívejte se na Elvise Presleye, toho ďábla v botách, Pata Boona a Rického Nelsona! Ti jsou největšími překážkami, jaké kdy tento národ měl. Tak to je. Sbor by něco takového vůbec neměl

dovolit. Někteří z těch chlapců jdou večer do hospod, tam tancují a vystupují jako hudebníci; příští večer jdou k oltáři a pláčí, a další večer opět hrají na nějaký hudební nástroj na podiu. Ó, má dobroto! Jak daleko může ta zkaženost jít! Nejprve by měli dokázat, že jsou muži Boží! Jen to, že umějí mlátit do kytary, to ještě vůbec o ničem nevyovídá!

Podle vašich žádostí se dá poznat, kdo je na trůnu vašeho srdce. To, co milujete, je vyjádřeno. Říkáte: „Já vidím, že tyto věci jsou v pořádku, bratře Branhame.“ Pamatujte si nyní: Podle toho poznáte, co je ve vašem srdci. **Jestliže to, co sytí vaši duši, po čem vaše duše žízni a čím je uspokojována, není toto Slovo, pak něco nesouhlasí, neboť Duch svatý žije jen ze Slova.**

Chtěl bych, abyste se seznámili ještě s jedním velkým nebezpečím, než se dostaneme k závěru. Jestliže jste se neprovinili žádnou z těch věcí, které jsem zmínil, potom je tu nebezpečí, že tu žízeň budete ignorovat. Říkáte: „Mám svatou žízeň, a že přistoupím k nějakému sboru nebo činím jiné věci, tím ještě nejsem vinen, bratře Branhame.“ Ale vidíte, tu žízeň můžete ignorovat. Jestliže zanedbáte uspokojit tělesnou žízeň nebo hlad, pak zemřete. A jestliže budete ignorovat žízeň po Bohu, která je ve vás, pak duchovně zemřete.

Voláte po probuzení; čekáte na to, že váš sbor bude mít probuzení. Ale to by nebylo probuzení, které potřebujete. To probuzení musí započít samotně ve vás, jestliže žízните po Bohu. Možná, že jiný člen sboru po probuzení ani netouží. Jestliže ve vás propukne, pak propukne i jinde. Ale vidíte, vy tuto žízeň ignorujete.

Jestliže nebudete dojit krávu, která má vemeno plné mléka, pak té krávě vemeno vyschne. To souhlasí. Jestliže již nepijete žádnou vodu a říkáte: „Já prostě již pít nebudu“, pak musíte zemřít. Jestliže nebudete jíst, musíte zemřít.

Právě tak tomu je, jestliže Duchu svatému ve vás nedáte to Slovo: Zemřete.

Křesťané, je mi jedno, jste-li baptisté, metodisté, presbyteriáni, letničnickí, Assemblies of God, členy Jednoty, Dvojnosti, Trojiční nebo cokoli jiného – pro mně to neznamená vůbec nic, a já věřím, že pro Boha také ne. **Jste přece svéprávné osoby, samostatné bytosti. Do nebe se nedostanete jako sbor nebo denominace. Do nebe jdete jako jednotlivci; je to věc mezi vámi a Bohem, nic jiného.** To, k jakému sboru patříte, ještě nic neříká.

Jestliže zanedbáte čtení Bible a nevěříte tomu, co je v ní psáno, takže Ducha svatého v sobě neživíte, pak zemřete. Ježíš řekl v Mat.4:4,

pokud si to místo správně pamatují: „Člověk není živ jen chlebem, nýbrž z každého slova vycházejícího z úst Božích.“- Ne jen některým z nich.

Ten, kdo vezme trochu odtud a trochu odtamtud, je považován za „biblického stopaře“. Říkají: „**Tomuhle** věřím, ale **tohle** můžeme zapomenout.“

Musíte to přijmout slovo za slovem. Ježíš řekl, že člověk žije z každého slova, které vychází z úst Božích. Věděli jste to?

Víte také, že z tohoto dne, v němž žijeme, jsme udělali čas náboženské zvrácenosti?

Nedávno mi zavolala má dcera do druhé poloviny domu, ve kterém bydlíme a řekla: „Tatínku, pojď sem, teď budou dávat náboženský pořad.“ Byl to hudební pořad, ve kterém zpívali duchovní písně. Uváděl ho jeden z těch dnešních mladých. Jestliže jsem viděl někdy něco rouhavého, pak to bylo tohle! Zdálo se, že ti hoši předváděli kabaretní vystoupení. Chovali se jako tlupa Indiánů, poskakovali kolem a boxovali se.

Kde zůstává upřímnost? Kde zůstaly ty staré písně, které jsme zpívali v časech, kdy jsme jásalí v Duchu Božím a slzy nám stékaly po tvářích? Nyní se snažíme držet tón, dokud nám nedojde dech, a nezmodráme, jen abychom ukázali, že umíme zpívat. To jsme okoukali z Hollywoodu, ze všech těch pořadů, v nichž cvičené hlasy „inteligentně“ zpívají písně. Rád poslouchám krásný zpěv. Miluji dobrý, starý, vroucí, letniční způsob zpěvu. Ale nenávidím toto vířiskání, kterému se dnes říká „zpěv“. Ano! Já říkám, že je to strašné. Je to zvrácenost.

Vidím rád muže, který je opravdovým mužem. Ale muže, který nosí spodní prádlo své ženy, natočené vlasy mu visí ve dvou pramenech do čela jako poníkovi, rád nemám. Toho za muže nemohu považovat. Vždyť vůbec neví, k jakému pohlaví patří. Podívejte se na to, jak vypadají ženy. Ona má vlasy ostříhané jako muž a muž má účes jako žena. On nosí její spodní prádlo, a ona jeho montérky (džíny). Není to nic jiného než zvrácenost.

Totéž se vztahuje na jiné země, na národy, na kostely a všechno ostatní. Ó Bože! Co učiní konec všem těmto věcem? Příchod našeho Pána Ježíše Krista.

Neopomíjte tedy Ducha svatého v sobě živit Slovem Božím. Ježíš řekl, že to má být každé slovo, které je skrze Ducha svatého vysloveno. Poslyšte, jestliže se Jej snažíte živit tím zvráceným, a je ve vás ten pravý Duch svatý, pak On ten rozdíl pozná. Myslete na to, že Duch svatý je živěn Slovem Božím; ne nadšením, ne vzděláním, ne tím, že chodíte do kostela, ne teologií. Mezi tím, co je opravdu inspirováno a nějakým theologickým stanoviskem o téže věci je velký rozdíl.

Všichni theologové si ve dnech Ježíšových všechno přesně seřadili, slovo za slovem, stránku za stránkou, jak by měl Mesiáš přijít. Úplně přesně! A všichni to propásli! Víte, co jim Ježíš řekl, když vystoupil? „Vy jste z vašeho otce, d'ábla, a činíte jeho skutky.“

Nebylo jim zjeveno, jaké slovo to bylo opravdu. Oni přehlédli malé věci, jak je tomu i dnes, a mínili: „Jestliže patříte **sem** nebo **tam**, pak je všechno v pořádku.“ Tomu nevěřte! Musíte náležet Kristu. Je ve vás něco, co žízni po Kristu?

Když jste ještě byli v bedrech svého otce, byli jste v něm. Tehdy vás váš otec ještě neznal, a vy jeho. Vy jste se nejprve museli narodit. Bůh k tomu stvořil možnost skrze lůno vaší matky, a tak jste přišli sem, a stali se mužem nebo ženou. Tím jste poznali svého otce, a váš otec mohl mít s vámi společenství.

Myslete na to, že máte-li věčný život, pak váš život byl již na počátku v Bohu. Život, Bůh, je Slovo. Když se pak Slovo stalo masitým tělem v Ježíši Kristu, sestoupil Bůh, přebýval ve Svém vlastním těle a zjevil se jako Syn Boží. Protože Bůh přišel dolů přijal v tom těle přibytěk, byli jste v Něm, když byl ukřižován. Byli jste s Ním ukřižováni na Golgaté a zemřeli jste; s Ním jste byli pohřbeni na tom pahorku; a velikonočního jitra jste s Ním povstali z mrtvých. Nyní jste v Něm přesazeni do nebeských míst a máte s Ním společenství.

Bůh sám se nám stal rovný. „Boha nikdo nikdy neviděl; jednorozený Syn, který je v lůno Otcově, přinesl o Něm zvěst.“ To se stalo, když Bůh se stal člověkem, aby mohl mít s námi lidmi společenství. Vy jste v masitém těle, a On přišel do masitého těla. Bůh se mezi námi v osobě Svého Syna Ježíše Krista stal masem. Bůh byl v Něm: ON byl Bohem, nikým menším než Bohem. ON byl Bůh! Bůh se zjevil v Synu Ježíši Kristu. Proto byl **Emmanuel**, jak to o Něm řekl prorok.

Proto jste byli ještě dříve, než byl svět stvořen, a vaše jména byla zapsána v Knize života Beránka. Jaký pokrm můžete jíst? Duch svatý ve vás žije ze Slova Božího. Ve Zj.22 je psáno, že když někdo slovo odejme nebo přidá, bude jeho část z Knihy života vzata. Vidíte, jak hluboko to jde? Duch svatý ve vás nežije z věcí světa; to nemůžete.

Je to jako s holubem a vránou. Vrána je velký pokrytec. Ona může žrát celý den pšenici, a potom se nažrat na nějaké mršini. Může zobat na poli s holubem pšenici a potom jít a žrát mršinu.

Holub může celý den zobat pšenici, ale ne zdechlinu, protože je holubem a nemá žlučník. Jediné sousto z mršiny by holuba zabilo, neboť on nemá žlučník. To je ono. Žádná hořkost!

Totéž je s opravdovým křesťanem. Ten věci světa nechce. On se sytí jediné Slovem Božím; tím, co je čisté. On bere jen ten filtr myslícího člověka, jen to. Ty mrtvé věci světa mu velice páchnou.

Vidíte, ta stará vrána se nevrátila po potopě zpátky do korábu, ale létala z mrtvoly na mrtvolu, a žrala ty zdechlíny. Holub ale nenašel nic, na co byl mohl usednout. Vrátil se zpět do korábu, kde dostal zrno. Tak je to také s námi! Žijeme ze Slova Božího.

David musel ten 42. Žalm napsat, když byl na útěku. On řekl: „Má duše žízni po Tobě, jako jelen dychtí po čerstvé vodě.“ Vidíte, on křičel. David byl psanec. Byl na něho vylit olej pomazání, věděl, že bude králem. Prorok jej pomazal za krále. Teď byl v horách. Měl kolem sebe malou skupinku vojáků, kteří byli z pohanů. Jeho milované město bylo z důvodu hříchu obklíčeno Filištiny. Musel to být horký den, kdy David napsal tento Žalm: „Jako jelen dychtě, žízni po tekutých vodách...“

Sledujte Davida v tomto stavu. Hleděl dolů na své milované město a vzpomínal na to, jak jako hoch vodil ovce k jednomu rybníku. Byla to země s dostatkem vody, země, v níž byl dostatek chleba. Vždyť **Bethlehem** (Betlém) znamená „Boží dům chleba“. David vzpomínal, jak tam chodil a pil tu dobrou, chladnou vodu. Nyní byl na útěku tam nahoře, oddělen od svého lidu. Neměl místo, kam by mohl jít, a jeho duše jistě toužila po této dobré chladné vodě.

Měl tam služebníky, pro které bylo jeho nejmenší přání rozkazem. Tři z nich se probili filištinykým ležením, možná sedm až patnáct mil, dorazili tam, a přinesli mu té vody.

Jeho tělo žíznilo, a on tam nahoře musel pít ze všeho, co právě bylo k dispozici, možná ze starého kozího měchu, v němž se za horkého dne voda ohřála. On myslel: „Jen kdybych se tam mohl položit a uhasit svoji žízeň! Kdybych jen mohl jít do Betlému, sklonit se k tomu pramenu a napít se!“

Když pak ti tři šli dolů, přinesli vodu a podali mu ji, byla žízeň jeho duše ještě větší. Jeho duše netoužila po Betlému, ale po Jeruzalémě. Proto tu vodu přinesl jako oběť a řekl: „Nebudu ji pít.“, a vylil ji na zem. Vidíte, žízeň jeho duše po Bohu byla větší než jeho tělesná žízeň, kterou by mohl utišit douškem dobré chladné vody. On ji vylil na zem.

Dům Boží, Jeruzalém, jehož voda chladí duši, je tam nahoře. Ježíš v Jan 6:35 řekl: „JÁ jsem ten chléb života!“ „JÁ jsem ten chléb života!“ Betlém, dům Boží je naše církev, církev Boží na Zemi. Je to církev, která je ještě na Zemi. My to milujeme, když zde na Zemi chodíme do církve. Ale větší je ten Jeruzalém tam nahoře, který je od Boha. V Jeruzalémě nahoře je Bůh. Žízeň duše, být tam u Něho, je větší než uspokojení, které si zde sami

způsobíme tím, že přistoupíme do nějakého sboru. Stát se členem nějakého sboru tuto žízeň neutiší. To zde David dokázal, když vodu z „domu chleba“ vylil na zem. Chtěl nalézt milost, a mít dobrý chladný nápoj od Boha. Větší než vaše tělesná žízeň je žízeň duše po Bohu.

Pozorujte slovo **Jeruzalém**. Bible hovoří o Jeruzalému nahoře, který je naší matkou (Gal.4:26). Kristus je naše matka. Poznáváme, že Bůh je naší matkou, protože jsme z Něho narozeni. Slovo **Jeruzalém** znamená prostě „pokoj“ – Šalom. Šalom označuje „pokoj“. Jeru-šalom znamená „pokoj“.

Žízeň duše po vodě života by měla být větší než jen říkat, že jste členem nějakého sboru. Žízeň duše, ta správná, pravá žízeň, tím nemůže být utišena. Ale může být zkažená. Můžete mít za to, že je s vámi všechno v pořádku, když jste členem nějakého sboru. Ale tohle to není! To pravou svatou žízeň po Bohu neutiší. To prostě není možné. To neexistuje.

V Žalmu 42:8 říká David: „Propast propasti se ozývá k hlučení trub Tvých, všechna vlnobítí Tvá a rozvodnění Tvá na mne se svalila.“ To je křik duše.

Často jsem to použil jako ilustraci: Jestliže má ryba na hřbetě ploutev, musela jí být dána na to, aby mohla plavat. Ona ji potřebuje. Co by se stalo, kdyby jen řekla: „Jsem jiná ryba, jsem chytrá, vzdělaná ryba. Věřím pravé teologii. Já tu ploutev nepotřebuji!“? Ve vodě by se daleko nedostala, že? Tak to je.

Co by se stalo, kdyby strom řekl: „Vím, že tu musí být nejdříve zem, abych v ní mohl růst. Tak to je. Mám růst tady. Ale já jsem jiný strom. Chtěl bych, aby mě zasadili doprostřed ulice, aby na mě viděli.“? Vidíte, dlouho by nevydržel. To souhlasí.

„Propast propasti se ozývá.“ To potřebuje více než členství v nějakém sboru, více než si podat ruku s kazatelem. Je třeba více než jen žít dobrý spravedlivý život, je potřebí něčeho, co vaše nitro uspokojí, něčeho, co Bůh vlije do vaší duše. „Hlubina volá k hlubině, při hlučení Tvých přívalů, ó Pane. Hlubina volá k hlubině.“

Co myslíme, po čem dnes večer žízníme? Kam se my letniční dostaneme? Po čem žízníme? Po čem žízním já? Po čem žízníš ty? Nepokoušejte se tuto svatou žízeň po Bohu ignorovat.

Před mnoha lety bylo ve zdejších horách zlato. Četl jsem jeden příběh, který se tehdy stal, a který mi uvízl v paměti. Byl to příběh zlatokopa, který hledal v horách zlato, a objevil velkou zlatou žílu. Chtěl se vrátit do města a myslel na to, čím doteď byl, a nyní že je konec vši bídě. Chystal se druhý den vyrazit na cestu. Za jeden den měl dospět se svým zlatem do města. Měl ho plné veliké pytle.

Měl psa. Nechci nyní přirovnat Ducha svatého k tomu psu, ale jen něco ilustrovat.

V tu noc, když ten zlatokop odpočíval na lůžku, začal přemítat: „Zítra tam všechno své zlato dopravím, a pak budu tím, čím jsem vždycky chtěl být. Vždycky jsem si přál být boháčem, mít krásné věci.“

Tehdy ho pes štěkáním vyrušil z přemítání, neboť se blížil nepřítel. On vyšel ven a křikl: „Ticho!“ a pes zmlkl. Ten muž se opět uložil ke spánku, a právě když usínal, pes zase začal štěkat a rval za řetěz. Zase šel ke dveřím a křikl: „Bud' tiše. Chci, aby ti bylo jasné, že zítra budu boháčem.“ To byl jeho velký sen. Ale pes se opět rozštěkal.

Rušil ho natolik, že vzal pušku, vyšel ven a psa zastřelil. Při tom řekl: „Tak jako tak tě již nebudu potřebovat. Zítra je ze mne boháč. Zítra budu bohatý.“

Pak postavil pušku do rohu, obrátil se zády ke dveřím a usnul. Jeden muž, který jej již dlouho sledoval, se jednoduše vplížil dovnitř a zabil ho. Vidíte, on se nestal boháčem, protože umlčel ten varovný hlas, který ho chtěl upozornit, že jeho život je ohrožen.

Bratře a sestro, vy tento svatý křik ve svých srdcích nikdy nebudete moci ignorovat připojením k nějakému sboru, odříkáváním vyznání víry nebo příslušností k jisté organizaci. Vůbec se o to nepokoušejte.

Můžete ho uspokojit jen jedním, a to je ta osoba Ježíše Krista. „Jako jelen dychtí, žízni po čerstvé vodě, tak žízni duše má po Tobě, ó Bože. Má duše žízni po živém Bohu.“ Ve vás je něco, co by chtělo vidět působení Boha. Vaše duše po tom žízni.

Nezdržujte se s něčím, co se opožďuje. Nenechte si nějakým kazatelem namluvit, že stisk ruky, připojení ke sboru nebo příslušnost k nějaké organizaci stačí. Neusmrcujte v sobě tuto svatou žízeň. Ona vás varuje. Jednoho dne dorazíte na konec své životní cesty.

Nyní si vzpomínám na jednu ženu z města, odkud přicházíme. Jako mladé děvče přišla do sboru. Byla to milá dívka. Měla dlouhé vlasy, které si česala dozadu, a leskly se jí jako oloupaná cibule, když šla po ulici. Nemalovala se. Jiné děvče se jí posmívalo a říkalo: „Kdybys neměla toho úzkoprsého kazatele, kterého tam máte,“ – tím mínila mne – „pak bys mohla vypadat docela rozumně. Ale takhle vypadáš, jako kdybys vyšla ze starožitnictví.“ Pokaždé, když ji potkala, se jí takto vysmívala. Říkala: „Náš kazatel je velkorysý. On vás zná. Proč tak běháš kolem? Vždyť na tom vůbec nezáleží, jak se oblékáme nebo myslíme.“ Ale ano! Bible Boží to říká. My žijeme z každého slova.

Tato dívka si těch druhých vůbec nevšimala a šla dále. Nyní je misionářkou.

Ale ta druhá mladá žena se nakazila pohlavní nemocí a zemřela. Jeden z mých přátel ji po smrti balzamoval. Řekl mi, že tu tekutinu cítil ještě dlouho. Ta pohlavní nemoc jí vyžrala díru do boku. Ani její rodiče netušili, co jí bylo. Zemřela.

Byla učitelkou v nedělní škole. Její žáci z nedělní školy ji navštěvovali a chtěli s ní být, až andělé přijdou a odnesou ji do nebe. Její kazatel čekal venku, kouřil a chodil sem a tam po chodbě nemocnice. Všichni chtěli zpívat, až bude odcházet. Věděli, že zemře, neboť lékaři jim to sdělili. Proto chtěli vidět, jak přijdou andělé a odnesou ji.

Ale náhle se museli podívat skutečnosti do tváře. Ona byla věrnou členkou sboru, byla učitelkou v nedělní škole, věrnou členkou milého denominačního sboru. Když ale nastal smrtelný zápas, vystoupily jí oči a křičela: „Jsem ztracená, jsem ztracená! Zavolejte přece kazatele!“

On zamáčkl cigaretu, vešel dovnitř a řekl: „Tady, tady, tady! Přivoláme lékaře, aby ti dal injekci.“

Ona odvětila: „Nechci žádnou injekci.“ Potom řekla: „Ty podvodníku! Já umírám a jdu do pekla. Jsem ztracená, protože jsi mi nikdy neřekl pravdu. Zavolejte tu dívku Gooduse. Přiveďte ji rychle ke mně. Ona věří tomu správnému.“

Počkejte, až se jednou potkáte s pravdou! Nepokoušejte se tuto svatou žádost odbývat. Neodstřelujte ji tou dvouhlavňovou puškou moderního vzdělání. Slyšte přece na varování Ducha svatého, který vám dnes večer dává vědět: „JÁ jsem cesta, pravda a život; nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne.“ A On je Slovo!

Nyní na chvíli skloňme hlavy.

Chtěl bych citovat ještě jedno slovo našeho Pána Ježíše, zatímco o všem přemýšlíme. Ježíš u Mat. 5 řekl: „Blahoslavení jsou ti, kteří zde hladovějí a žízní.“ Vy jste již požehnáni, jestliže máte tuto žízeň v sobě. Došlo to již tak daleko, že je celý váš systém denominacemi, kulty, skupinami, sborovými předpisy, sociálními věcmi, jako i členstvím v lóžích, od sboru ke sboru úplně znečištěn? Podařilo se ďáblovi vlít dovnitř tu špinavou vodu, a vy z toho pijete jako prase z koryta? Copak nevíte, že pravá žízeň po Bohu je utišena, jestliže Její poznáte jako realitu, když Duch svatý ve vás přebývá a projevuje se? Jestliže je to tak dnes večer s vámi, a vy stále ještě žízníte po Bohu, pak mi dovolte vám říci:

Svatá studně naplněná krví,

*tekla z Ježíšových ran;
a kdo se do tohoto proudu ponoří,
je zbaven hříchů všech.*

Jestliže jste dnes večer dostali žízeň, více se dozvědět o Bohu, Jemu se více přiblížit, zvedněte přece nyní své ruce, během toho, co jsou všechny hlavy skloněné. Řekněte: „Modli se za mne.“ Ó Bože, hled' na ty ruce.

Také vy v zemi, ať na východě, severu, západě nebo jihu, kdekoli je tento přenos nyní poslouchán, a vy v těch sálech, zvedněte své ruce před svým kazatelem nebo tím, kdo tam právě je a dosvědčete tím, že si to žádáte. Něco ve vás žízni po Bohu. Je to tato svatá žízeň.

Neutišíte ji tím, že řeknete: „Bratře Branhamo, jednou jsem jásal; tancoval jsem v Duchu.“ Nedejte se, nedejte se tím ukolébat.

Počkejte, až toto uspokojení, tato uspokojující část plnosti Ducha svatého, do vás vejde. Potom nasadí zvony radosti, budete jásat, mluvit v jazycích a tancovat v Duchu. K tomu pak nebudete potřebovat žádnou muziku. Budete to dělat, když pojedete ve svém automobilu po silnici. Budete to dělat, když budete zametat podlahu. Budete to dělat, když budete zatloukat hřebíky do zdi, a při tesařské práci. Kdekoli jste, budete plni této nevyslovitelné a nádherné radosti.

Nyní se budeme modlit.

Drahý nebeský Otče, tato zvěst dnes večer byla dlouhá, ale drahý Bože, nechť Duch svatý zjeví každému srdci ten význam. V předsíni a všude, mnozí zde v tomto sboru, zvedli své ruce. Modlíme se za ně, drahý Bože. Ó, nechť tato uspokojující část Boží, což je Kristus, ta naděje slávy, naděje slávy ve vás, se každému stane podílem.

V celé zemi, od Kalifornie až po New York, kde je již skoro časné ráno, naslouchají; také v New Hampshire, v Bostonu, v celém Texasu, Indianě a Kalifornii. Ó Bože, hled' na tyto ruce; hled' na to, co za tím stojí, Pane, na srdce, které hladoví a žízni.

Toto je zvrácený den, v němž ďábel lidi oslepil a namluvil jim, že stačí přistoupit k nějakému sboru a nic jiného. Hledí jen na sebe a na to, co dělají. Jejich jediná žádost je, vyrovnat se světu.

Ale Bible nám říká: „Kdo miluje svět a věci světa, v něm láska Boží nepřebývá.“

Mysli jen, Otče, jak on to správně, pravé Slovo překroutil, takže oni řekli: „My věříme tomu, co je v Bibli napsáno, ale **tomuhle** nevěříme a **tantomu** také ne. To bylo pro jiné období. My věříme, že je to **takto**.“, protože nějaká denominace zatáhla jejich myšlení do takové žumpy!

Ježíš přece řekl: „Jestliže někdo slovo odejme nebo přidá, bude jeho díl ze stromu života odejmut.“

Drahý Bože, myslí na ta zklamání u soudu, že lidé, přestože vedli dobrý, čistý a svatý život, a věrně chodili do sboru jak jen mohli, jsou ztraceni.

Mysli na ty farizeje, kteří se Slovo učili od dětství, navštěvovali školy a vedli svatý život. To museli, jinak by je ukamenovali. Ale Ježíš řekl: „Váš otec je ďábel.“

Jak se tam vedlo Izraeli? Nechť je to varování pro letniční v celé zemi, Pane. Mojžíš, prorok, šel do Egypta, aby tam naplnil slovo Boží a přinesl jim večerní světlo. Jaké mocné divy viděli! Oni jej následovali, prošli Rudým mořem, přijali křest na něho, šli do pouště a jedli andělský pokrm, který padal z nebe. Ale pak se zpěchovali přijmout celé Slovo, neboť když se vrátili ti zvěstovatelé ze zaslíbené země do Kádes Barne, řekli: „Ti lidé tam jsou obři. My nemůžeme tu zemi obsadit.“, ačkoli Bůh řekl: „JÁ jsem vám tu zemi dal.“ Oni již byli u hranic! Ježíš řekl: „Oni všichni zemřeli. Jsou mrtví.“ – ztracení, bez Boha. Přestože prožívali všechny tyto věci, přestože viděli divy, jásali, a s Miriam tancovali na mořském břehu, když hrála na bubínek; vešli jen dva z milionu.

Otče, víme, že při oplodnění, když se mužské zárodky spojí s ženskými, uspěje jen jeden z milionu. Jen jeden mužský zárodek pronikne do plodného vajíčka ženy, a milion jiných odumře.

Asi dva miliony vyšly z Egypta, a jen dva z nich, totiž Jozue a Kálef, dosáhli zaslíbené země. To znamená: jeden z milionu. Otče, třesu se, když o tom přemýšlím. Při 500 milionech křesťanů, kteří dnes na Zemi žijí, by to bylo 500 lidí, kdybys přišel dnes večer. Ó Bože, nechť to máme stále na mysli, že každé slovo Boží obстоjí. Tomu musíme věřit. Musíme je uposlechnout.

TY jsi řekl: „Pokání činite, a každý z vás se nech pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů, potom obdržíte dar Ducha svatého. Neboť vám platí to zaslíbení a vašim dětem a všem, kteří jsou ještě vzdáleni, kolik jich Pán, náš Bůh, povolá.“ Ó Bože, Ty stále voláš ještě dnes večer. To zaslíbení platí tak dlouho, dokud voláš.

Ti duchovní převrátili myšlení lidí a skrze chytré denominační theologické učení je přivedli k tomu, že se říká: „Ach, stačí, když věříme.“ Také ďáblové věří, ale Ducha svatého nemohou obdržet. Jidáš iškariotský dělal všechno, co ostatní učedníci. Dokonce kázal evangelium. Ale když přišel čas, kdy měl obdržet Ducha svatého, ukázalo se, kým byl.

Ó Bože, nechť lidé země poznají v tento večer, že jsou ztraceni bez tohoto prožití. Nechť se to stane dnes večer, aby jejich duše byly Tvou částí, ó Pane, uspokojeny, během toho, co je klademe do Tvých rukou. Oni Ti patří, Pane,

my jsme odpovědni jen za to Slovo. Prosím, aby věřili z celého srdce a byli Duchem svatým naplněni. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

*Miluji Jež, miluji Jež,
neboť On mne dříve miloval...*

Ó, je On vaší uspokojující částí? Milujete Jež z celého srdce? Někdy jsou ta slova ostrá, ale zpívejme nyní všichni v Duchu. Podejme bratrovi a sestře, kteří jsou vedle nás, ruku a řekněme: „Bůh ti požehej, poutníku“, zpívejme ještě jednou:

*Miluji Jež, miluji Jež,
neboť On mne dříve miloval.*

Podali jsme si ruce; nyní zavřeme oči a zpíváme v Duchu, ruce pozvedneme k Němu:

Miluji Jež, miluji Jež...

Ó, není On nádherný?

Předivný, předivný, Ježíš Pán můj jest...

Jste přemoženi prožitím s Kristem? Amen. Není nádherný? Neuspokojil vás?

Předivný, předivný, Ježíš Pán můj jest...

Věříte, že je to podle Písma? Bible říká: „Tleskejte a chvalte Pána zpěvem. Víte, vždycky jsem si přál hrát na hudební nástroj. Moje dcera Rebeka se učí na klavír, nejmladší syn se učí na trubku. Já mám nástroj o deseti strunách.

Předivný, předivný? Ježíš Pán můj jest...

Milujete Jež?

(Bratr Branham zpívá.)

Uctíváte Boha vším, co je ve vás.

(Bratr Branham zpívá.)

Milujete to? Amen. Ptám se, jestli jsou také vaše nohy obráceny, takže již nebudete tancovat venku ve světě. Udávejme takt nohama ke cti Páně, ke cti Boží. Jsou také vaše ruce obráceny, že již nekradete? Jsou vaše rty obráceny, a již nelžete? Nemějte náboženství jen ve svých hlavách, ale buďte tím zcela naplněni. To je ono! Musí to být celý člověk. To souhlasí. Dupejme nyní do taktu nohama.

(Bratr Branham zpívá.)

Milujete Jež? Pak putujeme ve světle. ON je přece světlo. To víte.

(Bratr Branham zpívá.)

Věříte, že On je světlo světa? Opravdu? Pavel řekl: „Chci zpívat v Duchu, chci se v Duchu klanět.“ Cokoli děláte, číňte v Duchu. Tak je to správné. Duch přivede Slovo k životu. Souhlasí to? Ano, souhlasí.

(Bratr Branham zpívá.)

Je mi líto, že jsem ty hudebníky tak zmátl, ale jsem prostě tak uchopen. Neznám nic lepšího než uctívání. Totéž je s vámi. Jsem vděčný za tuto příležitost, bratře Macku, že jsem mohl přijít, abych s tebou a s tvým sborem, všemi těmi milými lidmi, měl společenství.

Vy, kteří máte pozvednuté ruce, protože byste chtěli křest Ducha svatého, spoléhám se, že přijдете za svým kazatelem Mackem nebo za někým z nich a půjdete s nimi do této místnosti. Myslete na to, když Bůh na počátku vyslovil to slovo a řekl: „Staň se!“, muselo se to tak stát. ON také řekl: „Blahoslavení jsou ti, kteří hladoví po spravedlnosti a žízní, neboť budou nasyceni.“ Proto se to musí stát. Přijďte, jestliže váš kazatel zde káže evangelium, stůjte za ním.

Zazpívejme nyní ještě jednou tuto starou dobrou píseň. Já to miluji.

My putujeme ve světle, v tom nádherném světle...

Ježíš řekl: „JÁ jsem to světlo, a vy jste v Něm. Jak se do Něho dostanete? Přistoupíte k Němu? Ne! Skrze stisk ruky? Ne! Skrze vodní křest? Ne! „Skrze jednoho Ducha jsme všichni v jedno tělo vekřtěni.“ To je Tělo Ježíše Krista. V tomto Těle je v lokálním sboru činných devět darů Ducha. To je apoštolské, tak jsem to poznal. To souhlasí.

(Bratr Branham zpívá.)
